

Camí Ral₄₁

Butlletí informatiu i d'opinió Vila de Copons

Gener de 2016 número 41

Sumari

- 3 Editorial
- 4 El Moli del Mig de Copons, l'Anoia: El Molí d'oli
- 5 Copons, els Negociants
- 6 La cria de conills. El jornal de les dones
- 8 L'entrevista: Francesc Solé Duocastella
- 11 Punt Jove: L'espai pels joves
Els projectes dels petits
Perquè ens agrada fer experiments
- 12 La Castanyada
Santa Cecília
Experiments amb la llum
Ja és Nadal!
- 13 Matinal de Pintura Festa Major 2015
- 14 Mural Camí Ral
- 16 Festa Major d'estiu
- 17 Què s'està fent...
- 18 Bastoners de Copons
Concert de capvestre de juliol a Copons
- 19 InterCopons: Tallers de tardor-hivern
- 20 Coponencs a la Meridiana
Cursets de natació i Aquagym
Grup de teatre La Barraca
- 21 Festa Major de Sant Pere
- 22 Fira de Nadal
IV riallaXjoguina
- 23 Trobada anyal de coponencs
I tu què ens recomanes? Francesc Salamé – Montserrat Serra
- 24 Resum de fets, activitats i actes de juliol a desembre de 2015
- 25 "Round Midnight"
- 26 Senyeres: Collet de Guirló / Plaça Timbaler del Bruc /
Parc Torrent de l'Illa – El Bruc
- 27 Transports i telèfons d'interès

Ajuntament de Copons

Millor publicació periòdica
d'àmbit local

Millor butlletí municipal de l'any

No fa massa dies que s'han acabat les festes de Nadal en que hem gaudit de les cantades pels carrers i els pessebres de les cases gràcies als alumnes, mestres i pares de l'escola, i també d'un concert de Missa del Gall ofert pels músics de Copons.

Gràcies a la comissió de Reis i amb la col·laboració d'una colla llarga de gent, el Patge Faruk i els Reis d'Orient han pogut arribar un any més, rebuts amb gran il·lusió pels infants.

Tal com ja es va fer a l'estiu, el grup Munta't la Festa ha treballat per proposar i organitzar els actes de la Festa Major de Sant Sebastià. El grup de Teatre La Barraca ha assajat de valent per estrenar la seva obra, i hi tornaran a participar els músics de Copons.

Després vindran el Carnaval i les Caramelles, continuaran les activitats de l'InterCopons, dels Bastoners i dels Geganters, prepararem un nou Camí Ral...

I això és possible gràcies a tots els que hi col·laboreu i doneu suport.

La participació és sempre oberta a tothom i quanta més gent s'hi impliqui, més i millor feina es podrà fer.

Animeu-vos i que el 2016 ens ajudi a construir nous projectes comuns.

El Molí del Mig de Copons, l'Anoia: El Molí d'oli

Núria Cabañas i Pere Tardà

Entre els mesos de juliol i agost de 2015, arran del projecte de recuperació del Molí del Mig, iniciat l'any anterior, s'ha dut a terme el segon camp de treball per tal de finalitzar les tasques d'excavació, recuperació i documentació del conjunt arquitectònic format per un molí fariner i un molí d'oli vinculat a la història econòmica i social del municipi de Copons. Les tasques han estat executades per l'empresa Cat Patrimoni i un total de 5 voluntaris.¹

En aquesta campanya els treballs s'han centrat en l'edifici on s'hi ubica el molí de l'oli; així s'han finalitzat les tasques d'excavació de les zones on s'hi ubicaria l'accés a l'interior del trull i de la premsa així com l'excavació del carcabà, espai on s'hi ubicava el mecanisme de funcionament del trull.

Treballs durant el procés d'excavació

Breu història del Molí del Mig

El Molí del Mig, conegut també amb els noms del molí del Castell, del molí del Carlà o del molí dels Carbonell, és un edifici que forma part d'un conjunt de tres molins (Molí de Dalt, Molí del Mig i Molí de Baix o de Madora) situats a la riba esquerra del riu Anoia, a la zona d'horta del camí de les Basses, al NO del casc urbà de Copons. La primera notícia documentada sobre l'existència del Molí del Mig fariner és del 9 de setembre de 1618 i correspon a la autorització per emprar les aigües de la riera de la Fontdolla per fer-lo funcionar. L'any 1778, el molí era propietat de Josep Carbonell i Cases. El 5 de setembre d'aquest mateix any, el seu propietari demanava autorització per poder construir un molí d'oli hidràulic a l'edifici del molí fariner d'exclusivitat i que no s'atorgués a cap veí de la vila la possibilitat de construir un molí d'oli d'aquestes característiques. El 14 de novembre de 1778 el Caballero subdelegado de Cervera emeté un informe

on s'afirmava que la concessió de l'establiment del molí d'oli no suposava cap perjudici sinó al contrari, podia ser avantatjós per a la població. El 7 de gener de 1779 el fiscal de sa Magestat, i havent vist l'informe presentat pel Caballero subdelegado de Cervera, concedí la possibilitat de construir el molí d'oli i concretà les condicions d'aquesta nova adjudicació on s'especificava que mentre funcionés el molí d'oli no podia funcionar el molí fariner i a l'inrevés.

L'any 1851 el propietari del molí era José Carbonell Oliva. Per la documentació és possible suposar que el molí estaria arrendat i que rebria una quantitat econòmica com arrendatari però no es parla de cap quantitat de pagament a raó del molí d'oli. És possible que el molí de José Carbonell no tingués cap competència ja que en un document de 1858 es diu que l'estat del molí era ruïnós.²

Resultats de la intervenció arqueològica

Els treballs arqueològics iniciats al 2014 i finalitzats l'any 2015 han permès documentar les restes existents del Molí del Mig, format per un molí fariner (segle XVII - mitjan segle XX) i un molí d'oli (finals segle XVIII - dècada dels anys trenta del segle XX).

Vista general del molí de l'oli

Molí d'Oli

Actualment de l'antic molí d'oli només en tenim la meitat de l'edifici. Segons les fonts documentals, l'any 1778 el propietari del molí fariner demanava autorització per poder construir un molí d'oli hidràulic i sembla que a partir d'aquest moment s'iniciaren les obres de remodelació i ampliació del Molí del Mig. Durant els treballs arqueològics s'ha recuperat una llinda, que correspondria a la porta d'accés principal del molí d'oli amb la data esculpida de 1794, moment final de la seva edificació. El molí va estar en ús, segons la documentació, fins a la dècada dels anys trenta del segle XX.

Les obres de construcció de l'edifici del molí d'oli, annexionat al molí fariner, van causar algunes modificacions estructurals al molí fariner. Així, s'obriren dues portes a la paret NE, per tal de comunicar els dos molins de manera interna; no obstant, cadascun d'ells tindria el seu accés principal a la façana SE. L'elaboració de l'oli es pot dividir en tres operacions: la mòlta (trull), la premsa i la tria i l'emmagatzematge.

La intervenció arqueològica ens ha permès identificar la zona del trull, on es portaria a terme la mòlta de les olives, i un dels extrems on estaria la premsa de biga i lliure, concretament on es troba situat el quintar.³ L'accés, es troba situat a la façana SE. Un cop a l'interior hi hauria un espai destinat a deixar les olives acabades de collir per col·locar-les a la tremuja. En aquest espai s'han identificat tres estructures/dipòsits de planta quadrada de 80x80 cm.

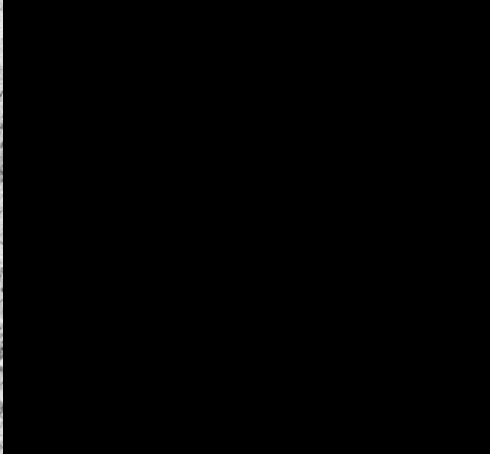
Dipòsits situats a la zona d'accés

A continuació de la zona d'accés s'hi troba el trull. El trull és on es xafaven les olives fins a convertir-les en pasta. El funcionament és el següent: les olives és col·locaven a la tremuja i d'aquí passaven a la sotamola i eren aixafades pel rutlló. La pasta que en sorgia anava a parar a la pastera del trull.

Trull

1. Jordi Badia, Pau Brinkhans, Jan Brinkhans, Nicole Flores, Jordi Mercadal.
2. Micaló A, Vila JM, Amigó, J (2000): Els Molins de Copons (Anoia) a Quaderns Científics i Tècnics de Restauració Monumental, 11. Diputació de Barcelona.
3. Pedra de grans dimensions adherida a la part inferior de l'espiga de la biga, i que a força de rodar a l'espiga arriba a alçar-se de terra per reforçar la pressió de la biga damunt els esportins i així pugui fer sortir la mescla de l'oli i aigua calenta per després separar-ho. Actua com a contrapès.

Copons, els Negociants

Conferència de la Dra. Assumpta Muset, a Igualada

Jaume Ortínez Vives

Quintar de la premsa de biga

Canalització de recollida d'aigua

La pasta d'oliva que se'n obté es diposita als esportins, col·locats un damunt de l'altre per després premsar-la a la premsa de biga i obtenir-ne l'oli.

A tocar del trull s'ha identificat una pica que possiblement actuaria com a forn per escalfar l'aigua que s'havia d'abocar sobre els esportins plens de pasta d'oliva. Aquest procés permetia per una banda a separar l'oli de la pasta, a purificar l'oli ja que l'aigua calenta té un efecte esterilitzador i emportar-se totes les impureses per poder elaborar un bon producte. Posteriorment, aquest oli anava a parar a les piques de triar on s'utilitzava el sistema de decantació. Malauradament, aquest espai no s'ha localitzat ja que es trobaria situat a l'extrem oposat de la premsa que hem documentat. Els treballs arqueològics també han permès documentar, a la part posterior del trull, una canalització construïda amb pedra, que desaguava a l'interior del carcabà. Possiblement era per a recollir aigua i aprofitar-la per funcionar el mecanisme del trull, tot i que no és possible determinar des d'on la recollia ja que queda seccionada per l'edifici posterior.

El trull funcionava normalment mitjançant la força d'un animal (moli de sang). No obstant, en aquest cas era accionat per la força de l'aigua, utilitzant el mateix sistema que els molins fariners. L'accés a l'interior del car-

cabà es feia des de l'edifici del moli fariner. Cal remarcar que els molins d'oli no eren moguts per l'aigua sinó per la força d'animals; aquest fet és el que fa que aquest moli sigui singular.

El funcionament del mecanisme és el mateix que s'empra per fer funcionar els molins fariners. A l'interior del carcabà hi hauria el rodets sobre el qual l'aigua exerceix pressió per moure'l. L'aigua provinent de la bassa surt amb força pel pany (corresponent a una comporta) i va a parar al canal que dirigeix l'aigua i fa moure el rutlló, corresponent a la mola que aixafa les olives.

A l'interior del carcabà s'ha pogut identificar el dau la bronze que subjectaria el rodets, en aquest cas directament sobre el terra i l'empremta deixada pel rodets a causa de la fricció i el moviment durant el període de funcionament. *

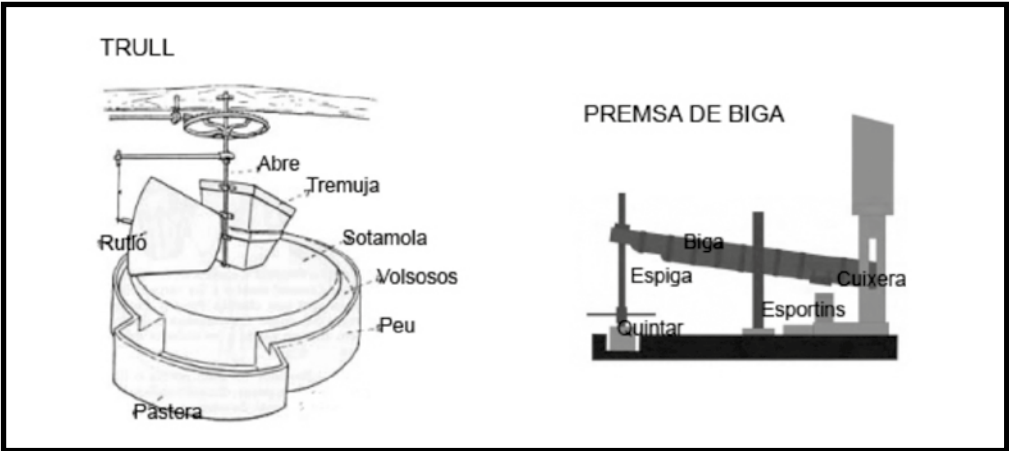
Carcabà del molí de l'oli

Tal com estava programat, el dia 26 d'octubre de 2015 es va celebrar al Teatre de l'Ateneu d'Igualada la conferència a càrrec de la Dra. Assumpta Muset, titulada “Copons, els Negociants”.

L'acte, organitzat per AUGA, Aula d'Extensió Universitària de l'Anoia, va comptar amb l'assistència de quatre-centes persones, entre les quals hi havia l'alcalde i regidors de l'Ajuntament de Copons i també molts coponencs, alguns especialment joves.

La intervenció de la Dra. Muset fou escoltada amb molta atenció. Explicà i s'estengué en el que va escriure al seu llibre “El comerç català al segle XVIII” amb algunes aportacions noves fruit de la seva recerca. Remarcà la importància d'Ernest Lluch i d' Enric Lluch en el coneixement i divulgació d'aquest fenomen econòmic.

S'aprofità la vinguda de la Dra. Muset per donar un pas més en la gravació del documental sobre els Negociants de Copons. *

Mecanisme del Molí d'oli

CEDIDA PER AUGA (www.auga.cat)

La cria de conills. El jornal de les dones

Montserrat Galí Segué

La cria de conills a les masies, en els anys quaranta i cinquanta del segle passat, era el jornal de les dones. És això el que fa que a la masia del nostre amic Roc, aprenent de pagès, tinguessin una bona conillada amb un parell de conills mascles i quinze o vint conilles per criar. Era el petit negoci de les dones que, si tot anava bé, permetia menjar de tant en tant un bon conill i vendre la resta per fer alguns diners. Però com sempre, tot pot tenir entrebancs.

—Roc! Corre, corre, tanca la porta del pati!
—va cridar la mare des del coniller, molt esverada.

—Ja va mare, ja la tanco! Però què us passa que esteu tan atabalada? —preguntà en Roc que havia acudit ràpid a tancar la porta ja que estava escurant l'estable de la mula.
—Ai Senyor! Se m'ha escapat el conill mascle mentre hi entrava la conilla per aparellar-los. —li explicà la mare ben sufocada.

Amb la porta del pati tancada van buscar per tots els racons: del pati, del galliner, de l'estable, de la cort... però el conill no va aparèixer.

—Sí, vés-li al darrera a aquest, ja no l'atrapem —digué l'àvia que va sortir de la cuina en sentir l'enrenou.

—Voleu dir àvia? Jo vaig a veure si el trobo!
—digué en Roc molt decidit.

—I quan el tinguis a tres metres, i tu facis per caminar... , ell ja haurà fugit deu metres més enllà! —contestà l'àvia. —No el podràs atrapar! La guineu l'atraparà i n'estarà prou contenta!

El Roc va marxar a buscar-lo però va tornar amb les mans buides.

A l'hora de dinar tot era parlar de conills.

—Cap al tard miraré de atrapar-lo. —Va dir en Roc —Oï que m'hi ajudaràs Miquel? (germà petit del Roc).

—Prou, però diu l'àvia que no podem.

—Sí, ja ho sé que l'àvia diu això, però en Joanet de la Roquera diu que amb el seu germà atrapen conills al cementiri! Com s'ho fan... no ho sé.

—Ja t'ho diré com s'ho fan. Una vegada, quan era canalla, vaig ajudar a atrapar-ne un al pare del Joanet. Els conills entren al cementiri per les roderes dels carros que hi ha a la porta de ferro de l'entrada. L'entrada al cementiri era fàcil ja que son pare era l'enterramorts. Quan hi arribaven tapaven amb pedres les roderes de sota la porta, així els conills no es podien escapar del cementiri. Després els buscaven per tots els racons, entre el munt de flors seques, entre l'herba... i els espantaven. El conill esporuguit s'amagava dins de la capelleta. Tancaven la porta i allà l'atrapaven. És d'esperar que facin servir la mateixa estratègia. —explicà el pare que va fer arrencar una rialla a tots. I continuà l'avi dient:

—Ara pla! Haurem de comprar un altre mascle.

—No, no! Tindrem un nou conill però sense comprar-lo! Cal renovar els progenitors de tant en tant i per fer-ho ja tenim l'acord amb la Maria de cal Garriga i amb la Calamanda de cal Jové d'intercanviar-nos conills mascles. La consanguinitat és dolenta entre els humans i entre alguns animals. —explicava la mare mentre repartia l'escudella. —Així, amb conills mascles forasters neixen els conills més sans i eixerits!

El pare quedà molt satisfet de l'explicació. De fet, ell parava poca atenció amb la cria de conills, però en veure que la cosa no era del tot senzilla s'hi va interessar:

—Com sabeu quan s'ha d'aparellar la conilla amb el conill?

—Sempre anotem tot el que passa tant de les conilles, dels conills i dels conillets. —va dir la mare. —Quan ja fa quinze dies que ha parit ja es pot tornar a aparellar amb el mascle.

—Com ho feu per que s'aparellin? —preguntà en Miquel.

—Cal portar la femella a la gàbia del mascle i si ella vol, és a dir si està apunt per ser coberta, amb un minut ja s'han aparellat. I si no vol es torna la femella a la seva gàbia i es torna a intentar una altra hora. —li explica la mare.

—Quan temps tarda a tenir els conills?

—Un cop s'ha aparellat s'ha de comptar un mes perquè neixin els conills. —aclari

la mare. —Així poden néixer conills cada mes i mig.

—Com sabeu que la conilla ha de tenir els conillets? —va preguntar en Roc.

Aquest cop va respondre l'àvia —Quan la conilla esgarrapa el terra i la palla és senyal que ha de parir. Llavors es treuen els conillets, que havia tingut del part anterior, se la deixa sola a la gàbia i se li posa palla neta i molta aigua. Aleshores ella comença a preparar el niu.

—Com, fa el niu tota sola? —pregunta el Miquel.

—Sí, la conilla posa en el racó la palla nova i aleshores s'arrenca pèl de la panxa i el posa al damunt de la palla. Amb aquest pèl taparà els conillets que, com ja heu vist algunes vegades, neixen molt petits. Sols pesen 40 o 50 grams i no tenen gens de pèl i per això la mare conilla els abriga —diu la mare.

El pare pregunta: —Quants conills neixen cada vegada?

—Vuit o nou conillets. Alguna vegada més, fins i tot 16. Però en aquests casos la conilla no pot alimentar-los a tots. Les conilles queden molt esgotades si han de criar més de 8 conillets. Comenta la mare.

—Oï que neixen sense ulls? —pregunta en Miquel.

Tots riuen i la mare li puntualitza —Ho sembla, però és que els tenen tancats. Els obren al cap de deu dies que és quan, a més a més de mamar, comencen a menjar una mica d'herba ben tendra.

—Quan els separeu de la mare? —torna a preguntar el pare.

—Cap als quaranta dies. Poden estar amb la mare fins un parell de dies abans que la conilla pareixi de nou. —diu la mare i el pare hi torna:

—Així neixen un munt de conills! I tota aquesta conillada com l'alimenteu? Perquè amb els sacs de civada i d'ordi que us donem per l'aviram no en teniu ni per començar.

—Els agrada l'herba fresca. Per això cada dia vaig a recollir herba pels conills en els marges dels camps: alfals, roella, cosconilla, llicsons, ravenissa, campanetes (corretjola)... Els agrada acabada de collir! —explica l'àvia.

La mare continua: —I també els donem fulles de col, les plantes de patatera, mongetera, ... per això quan arrenqueu les tomaqueres ells fan festa major. I com que les dents sempre els creixen han de rosegar, pelar troncs...com rames de pi, d'ametller, de "roganyo"... De civada els en donem un grapat. Però quan anem a mercat a ven-

MONTERRAT GAU SEGUÉS

dre conills, amb una part dels diners que guanyem comprem sagó (pellofa de cereals mòlta) que és més barat que el gra i també els alimenta.

—Quan crien més? —pregunta aquest cop l'avi.

—Tot l'any però sobretot a la primavera. La calor no els agrada gens. Cal vigilar que no toqui sol a les gàbies, perquè encara que regulen l'escalfor corporal amb les orelles, com que van amb abric de pells tenen molta calor. —tots riuen de l'acudit. —A l'hora del sol es mouen poc, són més actius al matí i al vespre que hi ha més fresca. El fred sí que els agrada. —precisa la mare.

—I si se us posen malalts, què feu? —Pregunta en Roc.

—Ui, no s'estimen la vida! Cal cuidar-los, estar atent, no saps quan estan malalts sinó els vigiles bé. Cal tenir sempre les conilleres ben netes i amb palla nova. Quan els poses palla neta salten de contents! —respon l'àvia i la mare segueix.

—Si agafen sarna, en els ulls o les orelles, se'ls pot netejar amb oli de sofre. També poden agafar, refredats, mal d'orella,... i el pitjor de tots és si agafen la mixomatosi! Quan se sospita que un conill té aquesta

malaltia cal sacrificar-lo ràpidament i vigilar si hi ha algun altre sospitós. Si es contagien et pots quedar sense cap conill.

—I si agafen puces què feu? Molts cops ens feu treure les paparres del Bitxo (el gos) però mai us he vist traient paparres o puces als conills. —diu el Roc.

—És que amb palla neta ells sols es treuen els paràsits! —contesta la mare amb orgull. —Són uns animals llestos, simpàtics i bufons!

—Sí, són molt divertits. Sobretot quan mouen el morro. —exclama el Miquel i segueix molt interessat —Sempre estan tots a la gàbia, però alguns els poseu en un tancat en el pati. És que són diferents els conillots que deixeu al pati ?

—No són diferents, el que passa que els fem fer gimnàstica! —a tots això els fa molta gràcia i la mare continua —La carn es fa més bona si poden córrer una estona.

—Sí, a la cassola, amb una mica de ratafia i herbes, si han fet esport estan boníssims —diu l'avi.

—Calleu, calleu avi! que em penso que ara, que sé més coses d'ells, no podré menjar mai més conill! —exclama en Miquel.

—Doncs no li expliquem mai res dels porc,

ovelles, pollastres, cabrits... que potser no en menjarà i es morirà de gana —riu el pare.

Quan acaba de riure en Roc pregunta: —I amb les pells de conill, que ens feu enganxar a la paret de les golfes perquè s'assequin, també feu negoci?

—Poc negoci, si fos una pell de toixó prou ens donarien quatre duros, però amb la de conill el pellaire ens dona xavalla, moneda menuda. —es lamenta la mare —Però, tot ajuda.

El Miquel molt pensatiu exclama: —Roc, aquesta tarda, quan torni d'escola, t'ajudaré a buscar el conill que s'ha escapat.

S'ha acabat el dinar. Al aixecar-se de taula el pare exclama: —Quina xerrameca! Quin dinar més útil... Quantes coses que saben les dones dels conills!

I quantes que n'han après avui en Roc i en Miquel. *

Nota: Els conills són originals de la península Ibèrica. Els Fenicis van anomenar a aquestes terres "Hispania" que en la seva llengua vol dir "Terra de conills".

Agraeixo molt a en Jaume Gudayol tot el que m'ha explicat sobre els conills.

Francesc Solé Duocastella

Rosa Mata Francès

Contacto amb el Francesc Solé per whatsapp i li dic que el voldria entrevistar pel Camí Ral. De seguida em diu que sí, que encantat que li faci l'entrevista i que li agraden les entrevistes que faig. Que bé!

En Francesc és un coponenc de cap a peus que darrerament ha sortit als mitjans per guanyar curses de muntanya de fins a 170 quilòmetres. Sí, sí. Tal com sona. Fa uns dies parlava amb la Lola i resulta que em va explicar que al poble també hi tenim l'Eli, la seva xicota. Doncs a veure si m'ho explica això, perquè no em cap al cap qui és!

Quedem una tarda de diumenge a casa meva, a Copons. Arriba somrient amb l'Eli. Ella em diu que només ha vingut un moment i em pregunta si me'n recordo d'ella. Sé que ens hem vist fa poc però ara no sé on. De seguida m'ho aclareix. L'Eli treballa de psicòloga a la residència d'avis d'Agramunt, que recentment va inundar-se pel desbordament del riu Sió, on van resultar mortes quatre àvies. Vam estar treballant juntes l'endemà d'aquella malaurada nit atenent a les famílies, als avis i mirant de retornar la normalitat al centre. Com a treballadora del centre, a l'Eli se l'hauria d'haver considerat una afectada més; però aquell dia es necessitava a personal coneixedor del centre com ella i l'Eli va aguantar l'estrebada emocional. Ella m'agraeix la meva feina i em fa moltíssima il·lusió que m'ho digui. Gràcies a tu, Eli. Pugem a casa amb el Francesc i ens fem una infusió davant la llar de foc. De seguida arrenco les preguntes:

—Quant vas néixer? Ets de Copons?

—L'any 82. Sempre de Copons. De Cal Cansat. La mare de Castellar (Aguilar de Segarra) i el meu pare d'aquí Copons. Tinc una germana, la Montse.

—El cognom és italià?

—Sí, però ja d'avantpassats, de moltes generacions enrere. A Itàlia és comú.

—Vas anar a l'escola aquí a Copons, doncs?

—Sí, sí. Tota l'EGB amb el Joan i la Vicenta. Tinc molt bons records d'aquells anys.

—I ja feies esport de nen?

—A mi sempre m'havia agradat la bici. Feia mountain bike amb l'Àngel. Trialeres, bike trial. Ens agradava voltar amb la bici. Això a partir dels 9-10 anys. Abans em dedicava al què fa la canalla per aquí: fer cabanyes, voltar pels horts...

—Amb qui hi anaves?

—Amb l'Àngel, el Turull... Els anys que jo vaig estar a l'escola érem: l'Àngel, el Turull, la meva germana, l'Eli Muñoz, la Vero Muñoz, el Miquel Aparisi, el Gonzalo i jo. Érem poquets. Llavors van estar a punt de tancar-la, l'escola, de tan pocs que érem.

—Feies altres esports?

—No, bici. Ens picàvem amb les bicis. A partir dels 12 anys vaig començar a fer alguna cursa de mountain bike a nivell local, de festes majors, la cursa popular d'Òdena o de Biosca. M'agradava i m'anaven força bé. Vaig començar a competir i llavors em vaig apuntar al Club Ciclista Eddy Mur a Igualada fins als 14 anys o així.

—Curses llargues?

—No, curtes. Féiem el Campionat de Catalunya Infantil, la Challenge de l'Anoia, l'Open Provincial de Barcelona...

—I hi destacaves?

—Bé, la mountain bike m'anava bastant bé. Del Campionat de Catalunya Infantil havia quedat segon o tercer, ara no me'n recordo. Llavors tenia uns amics d'Igualada que feien ciclisme de carretera i em va agafar: —jo també faré ciclisme, va! —Aquella edat en que vols provar coses. I vaig anar al Club Ciclista de Sant Boi que tenia un equip de cadets i aquests amics que coneixia també estaven allà. I vinga, va. Deixo la mountain bike i em fico a fer ciclisme. Vaig estar dos anys allà. El que passa és que el ciclisme ja és un esport molt diferent. És un esport individual on intervé molt el tema de resistència i de tàctica d'equip. La mountain bike és més com córrer, destaca el més fort. Amb el ciclisme vas agrupat, compten les tàctiques, si hi ha escapades, si s'ha de córrer amb el *pelotón*. Corria amb el St. Boi i per mi va ser una mica com un mal any perquè estava acostumat a fer bons resultats amb la mountain bike i això era una nova disciplina. És un esport on, amb les categories com cadets, fas molt circuits plans i jo pel físic que tinc sóc més aviat escalador i sempre anava a remolc. Els que no tenim tanta envergadura de cos no tenim tanta força. Al món del ciclisme hi ha rodadors, escaladors, *sprinters*. Jo era més aviat escalador però clar, uns escalador en pla no fa res. Vaig estar dos anys com d'aprenentatge allà.

—Eren moltes hores d'entrenament sobre la bici?

—Sí. El cap de setmana entrenava amb l'equip. El meu pare em portava amunt i avall. I entre setmana sortia per aquí. No recordo quantes hores però anaves entrenant. I quan vaig passar a juvenil vaig anar amb un equip de Vilafranca del Penedès i algun estiu vaig anar per les "Espanyes" amb la bici i féiem bastants quilòmetres. Però crec que tinc més facilitat per córrer que per la bici. La bici és un esport que per estar davant has de tenir un bon físic.

—Vas estudiar?

—Sí, vaig fer el Batxillerat al Milà. Després un Cicle Formatiu de Grau Superior de desenvolupament de productes electrònics. Com el Dani. Després vaig fer Enginyeria Tècnica Industrial. Quan era el moment d'estudiar vaig fer la selectivitat i tot però aleshores no volia estudiar a la universitat. Volia treballar i combinar-ho amb els estudis.

—I de què treballes?

—Treballo a Santpedor en una empresa d'instal·lacions electrohidràuliques com enginyer. Ja porto 8 anys i content. Em toca treballar bastant i cada dia cap allà però *buenu*, hi ha mitja horeta.

—I l'Eli? Com us va conèixer?

—L'Eli és de Les Coromines, d'Aguilar de Segarra. Ens vam conèixer quan teníem 12 anys en una festa major, a Castellar, al poble de la meva mare. Però no ens vam veure pràcticament durant anys. Potser en alguna festa major.

—Però ja t'hi havies fixat?

—Sí, sí, i tant, i ella amb mi també però mira, com que jo estava amb les bicis i ella vivia allà... res.. fins quan jo tenia 18 anys que no ens vam tornar a trobar. Llavors ja *en sèrio*.

—Però on us va retrobar? Per què tu no ets de sortir de nit, oi?

—Ja ja, *buenu*, vaig tenir la meva època. Als 18 anys quan vaig deixar la bici vaig començar a sortir i també fotia una mica el cafre. Potser el ritme tan fort com altres no, però sortir, també, també. El retrobament amb l'Eli va ser al pub de Calaf, a l'Escàndol. I res, des d'aleshores, ja portem catorze anys.

CEDIDES PER FRANCESC SOLÉ DUOCASTELLA

—Aquells anys em va agafar per tocar la guitarra. La música sempre m'havia agradat però com que sempre estava liat amb la bici... Quan vaig deixar la bici vaig dir: - Doncs ara em compro una guitarra elèctrica —I en vaig començar a aprendre pel meu compte i amb amics de Prats i de Calaf que tocaven en grups de *punk*. Em van començar a ensenyar quatre acords, a rascar una mica perquè sonés algo. Em vaig apuntar a l'escola de música de Calaf, al grup de solfeig amb els adults, i també a guitarra. Després amb l'Eli vam fer un grup de música: Els Ofuscats. L'Eli tocava el baix. Vam gravar una maqueta i tot. Ens vam aficionar alhora, jo la guitarra i ella el baix. Ella ja tenia una mica de base de guitarra però poc. Un estiu amb Els Ofuscats vam fer un munt de concerts per la zona i una mica més lluny i tot: Sallent, Agramunt. Al grup érem cinc. Dos guitarres, bateria, baix i veu. La veu era el germà de l'Eli, el cunyat. Bastant familiar tot, ja ja. A la piscina també havíem tocat. Anàvem amb cabells llargs i una mica més en plan *heavy*. Els cabells llargs els vaig dur uns quants anys, des dels 17-18 anys que va ser una època de canvis i fins als 27 o 28. Després vaig tocar inclús amb algun altre grup com els "Jungle i Júlia" que eren de Calaf i Sant Pere de Sallavinera. Era com un rock alternatiu *rotllo* Pearl Jam. Ara la tinc abandonada la guitarra.

—I això de córrer quan t'agafa?

—Jo sortia algun dia per aquí o sol o amb l'Eli i si feia set o vuit km ja acabava fos. Algun dia havíem fet una volta de 10 km i ja arribàvem destrossats, però satisfets, ja, ja... I va ser quan van organitzar la Tuga Trail a finals del 2009 aquí a Copons. La cursa era a finals de setembre o així. I amb l'Eli a l'agost vam començar: que si ens hi apuntem, que si no... eren uns 18 km i 800 m positius de desnivell. Home, per un que no està entrenat és una bona pallissa. I —*Bueno* què? Vinga, va— allò que tens vacances i dius —va, anem de vacances i ens entrenem, en un mes una mica—. I vam fer la cursa i vam acabar molt *trinxats* però súper contents. Portava anys que havia deixat l'esport, gairebé deu anys que no havia fet pràcticament res, i va ser retrobar sensacions, et torna a agafar el cuquet, aquella sensació de cansament però *disfrute*, les endorfines, l'eufòria...

—I ja vau quedar ben classificats?

—No, no, no, cap al final vam quedar. Va ser acabar-la, *finisher*. I l'Eli també, súper contenta i bé.

—I a per una altra?

—Sí, dius —ara què fem, en fem una altra?

—I al cap d'un mes en feien una altra a Igualada d'uns 20 km i vinga va, també ens hi vam apuntar. Ens vam emocionar molt al principi perquè físicament aguantes; però la musculatura no està acostumada i al cap de tres mesos de córrer ens va començar a agafar molt mal als genolls de pujar i baixar. Tots dos igual, amb molt mal de genolls. I vam anar a veure al *fisio*, l'acupuntor, tots els especialistes que podíem anar a veure. Et deien que s'ha de vigilar, que no es poden córrer molts quilòmetres. Estàvem una mica espantats perquè dius —ostres, això de córrer és molt lesiu— i havíem fet fins a curses de 20 km i estàvem bastant perjudicats. I quan el cos no el tens entrenat et diu que prou. Llavors vam afluixar una mica i anar fent, a veure què passa, a veure si és veritat el que diuen que no pots fer tants quilòmetres o si és una lesió o si cal acostumar el cos...fins i tot un que vam anar a veure ens deia que això podia ser principis d'artrosi... I els dos estàvem més o menys igual. I poc a poc vam anar tornant a córrer i bé. Vam estar uns mesos per agafar la bona dinàmica, diguéssim. Els genolls es deuriem anar acostumant. Anàvem a fer les curses que ens agradaven. Curses així de 15, 20, 25 km a Tivissa, al Pirineu, igual ens quedàvem a la tenda o buscàvem algun càmping. I vas progressant, et vas trobant millor, vas fent curses cada cop de més quilòmetres, però penses que com a molt fins a una maratón. Les Ultratrail les veia fora de l'abast. I vas corrent i cada cop millores posicions. I un dia vaig fer una maratón i bé. A Sant Llorenç de Morunys.

—L'Eli també la va fer?

—L'Eli allà va fer la mitja.

—Però ara també fa maratons ella?

—Sí, sí, ara ultratrails com jo, com jo.

—I us trobeu amb el Pou i la Lola?

—Coincidíem més al principi. Ara potser no tant. Com que hi ha tantes curses. I fas el salt a maratón, va bé, vas fent i continues.

—Al principi ja quedaves molt endavant?

—No, no, anava progressant poc a poc. Cada any anava millorant. Feia la mateixa cursa l'any següent i baixava el temps i l'any següent també. Era millorar any rere any.

—I entrenar molt?

—Actualment entreno entre 10 i 20 hores a la setmana. Entre setmana entre una i tres hores cada dia i el cap de setmana igual aprofites i fas *algo* més. Igual descances un dia o dos a la setmana. Depèn del moment i de la temporada. Les èpoques de màxim, allò que et prepares per una ultratrail impor-

tant, doncs 20 hores o alguna més 22, 23 h. El salt a la ultratrail de 85 km, la primera, va ser a la Cavalls de Vent. Aquesta va ser l'Eli que em va convèncer a mi —va, que hem de fer la Cavalls de Vent—. D'això ja fa 4 anys. A la cursa vaig sortir molt motivat i molt de pressa i al quilòmetre 40 em va venir el món a sobre i vaig abandonar. Vaig començar a tenir mals estomacals. Ara amb la mateixa situació potser no plegaria però és una situació nova, no hi estàs acostumat, no saps què passa i vaig plegar. L'Eli sí, ella va acabar. I llavors clar, dic: —*osti*, n'hem de fer una altra. I l'any a sobre vam anar a fer una d'Andorra, no com aquesta dels cims, una de 112 km, la Ultramític.

—En una cursa ultratrail quantes hores estàs corrent?

—La Cavalls de Vent, la d'abans, perquè ara l'han anat allargant, eren 85 km. L'any a sobre que va fer tant fred i es va morir una dona, aquell any la vaig acabar. Aquell any va ser molt dura. La deuria fer en unes 13 hores.

—I vas descansant, pares, camines?

—Home, camines bastant però on puguis córrer a córrer. T'has d'anar dosificant. Hi fa molt l'experiència. Aquesta de 112 km d'Andorra va ser la primera que acabava i vaig quedar vuitè. L'Eli aquesta Ultramític va quedar la tercera dona. Molt bé. I aquell any també vam fer la Cavalls de Vent aquesta de l'any del fred que va acabar molt poca gent. Aquí deuria quedar el 15 o així. L'Eli també, va quedar entre les deu primeres. Ella sempre acaba, ja ja... De curses d'aquestes tampoc en fas gaires a l'any. Te la prepares amb molta il·lusió, com qui prepara un viatge, t'has estudiat el recorregut i si pots l'has anat a veure.

—I t'ho prepares tot tu?

—Sí, el tema de la preparació i això del rendiment esportiu m'agrada. Llegeixes articles o llibres. I com que ho faig per mi mateix doncs sóc el meu conillet d'indies, ja, ja , vaig provant, això m'ha anat bé, això no. Hi ha varis pilars, un és l'entrenament clar, l'altre l'alimentació. Si vols rendir t'has de cuidar sempre amb el tema de l'alimentació. No et servirà de res fer-ho només el dia abans de la competició. L'any a sobre vam fer una d'Andorra que és més llarga, de 170 km. La Ronda dels Cims. Aquesta que he guanyat posteriorment.

—Però és un salt molt bèstia!! És el doble que una ultratrail!

—Sí, però ja havia passat molt temps, ja feia dos anys que feia ultres quan vaig fer aquesta de 100 milles que en diuen. Aquí

a Catalunya fan aquesta de la Ronda dels Cims a Andorra que jo faig ver al 2013, era copa del món, hi havia bastant nivell i vaig quedar onzè. I molt content perquè acabar una d'aquestes tan llargues vulguis que no ja és una satisfacció.

—I quantes hores per fer una cursa de 100 milles?

—Ui, amb aquesta vaig estar trenta-quatre hores.

—I aquí sí que pares i dorms una mica suposo?

—No, no, potser cinc minuts. No dorms. Jo vaig dormir cinc minuts tirat sobre una pedra, ja ja.. T'agafa una son que vas corrent i notes que no pots i jo prefereixo parar cinc minuts o deu i t'estires i ràpid et despertes sol o bé pel fred o perquè et fiques a tremolar. Saps que estàs en una cursa. Per fer-ho bé has de parar a un punt de control on hi ha camilles o en un refugi. Però és l'únic cop que he hagut de parar a dormir. Anava amb un i li dic: —paro que m'adormo— i ell —no paris, no paris—. I va dir —ja avisaré al control de dalt—. Però res, cinc o deu minuts i sembla estrany però recuperes molt del tema son, fas un *reset*, però les cames estan com estan, és clar.

—I en què penses quan corres?

—Tens temps de tot. Hi ha moments que estàs molt ficat a la competició, moments que ho passes malament perquè no tens menjar, no tens benzina i no tens forces.

Hi ha curses que igual vas amb un grup de gent i amb més pressió i més concentrat a la cursa. I d'altres vas més sol.

—Què prefereixes tu?

—Si pots anar més sol i més al teu aire a mi m'agrada més. Estàs més en contacte amb l'entorn, amb la natura, m'escolto més i disfruto més. Anar amb un altre també està bé perquè xerres una mica però prefereixo anar sol.

—Perquè ets una mica reservat, oi?

—Ja, ja...sí, bastant reservat.

—Alguna lesió important?

—No, no. L'última cursa d'aquesta temporada em vaig fer una mica d'esquinç al turmell.

—I a fer repòs?

—Una mica, però repòs absolut tampoc és bo. Estimular-lo una mica. Anar al fisio que t'ho treballi. Però com que ja era l'última de la temporada doncs m'ho vaig poder agafar amb més relax.

—I quines altres curses importants?

—Aquesta d'Andorra de la Ronda dels Cims que m'agrada molt. L'any a sobre vaig guanyar-la. Em feia molta il·lusió i me l'havia preparat bé.

—I com va anar. Allò de pel·lícula que avan-

ces al que va primer a l'últim moment o com?

—No, no, ja vaig sortir molt bé. Bones sensacions, bé de forma. Però guanyar no m'ho pensava. No saps mai com t'anirà una d'aquestes tan llargues però el cas és que va anar bé. Poder guanyar una cursa que has portat entre cella i cella tant temps, doncs és molt maco.

—I acabes molt fotut físicament?

—Els dos o tres dies posteriors molt cruixit. Per baixar les escales... I el dilluns a treballar cruixit. A la feina ja ho saben. Ja em segueixen una mica també.

—Aquesta dels Cims d'Andorra l'has guanyat dos cops, oi?

—Sí, la vaig guanyar al 2014, aquesta m'agrada molt perquè és fer tota la volta a Andorra, com si diguessis, seguint la frontera. I dic: —va, hi torno, a veure si ha estat casualitat o no— i ho vaig poder revalidar, diguéssim.

—I l'Ultrapirineu?

—L'any passat vaig fer segon. És aquesta que abans es deia Cavalls de Vent.

Parlem sobre la seguretat en aquestes curses. Sobre si cal aturar-les o no en males condicions. Sobre el material de seguretat que cal portar. M'explica que la més estricta és la del Montblanc a Chamonix. —És la mare de totes les ultres— diu. Són també 100 milles: 170 km.

—En aquesta del Montblanc et fan portar un munt de material obligatori. Però clar estàs corrent als Alps, encara que sigui al mes d'agost pots estar a 2.500 m i el temps canvia molt ràpidament. I corren 2.500 persones i no te la pots jugar. I ara ja pràcticament totes les curses van agafant aquesta mentalitat de material obligatori.

—Aquesta del Montblanc l'has fet també doncs?

—Sí, al 2013 i aquest any vaig quedar vuitè.

—I els premis i tema patrocinadors?

—*Bueno*, sí que algunes marques t'ofereixen material perquè portis el seu producte. Els premis normalment són en metàl·lic. Una important poden ser 2.000 euros. Al Montblanc em van donar material esportiu per quedar vuitè, el que la guanya no ho sé. Però no corres ni molt menys pels diners. El tema *sponsors* jo tampoc el busco molt. Hi ha gent que envia currículums però jo no.

—Alguna anècdota?

—Quan vaig guanyar per primer cop la Ultra d'Andorra, la majoria de gent que m'anava trobant mentre corria no sabia qui era jo, em preguntaven com em deia, d'on era, una mica sorpresos. Total, aquest any, quan la vaig tornar a guanyar, ja els primers animadors

que em vaig trobar pel camí, a part de saber el meu nom ja sabien que era de Copons! “Vinga Copons” alguns em deien!! Molta gent d'arreu es va aprendre el nom del nostre petit poble. Em va agradar que Copons cada vegada sigui conegut per més gent.

—I a continuar?

—Sí, però ara ve l'hivern i ara ja deu fer quatre o cinc anys que a l'hivern fem esquí de muntanya. És un esquí que per pujar li poses unes pells de foca que permet que t'adhereixis a la neu i vas com caminant diguéssim i pujant. I quan arribes dalt treus les pells, fixes les botes i baixes. Anem amb amics o a fer curses també. Coneixem molta gent. Anem on hi hagi la neu o a un lloc que ens faci gràcia perquè no hi hem estat. I una mica cada setmana busques una cosa nova... passar-t'ho bé. Sempre ens ha agradat la muntanya. De vacances sempre anàvem a la muntanya. Havíem pujat el Pedraforca i alguna muntanya de per aquí. El Montblanc, el Gran Paradiso, el Monte Rossa, cims d'aquests, vies assequibles de poca dificultat. Després durant tres estius vam fer la travessa dels Pirineus. La Ruta Pirenaica en tres parts.

—Motxilla, tenda i fogonet?

—Sí, sí, vinga som-hi! I ens ho vam passar súper bé. Allò que només penses en caminar, menjar i dormir. Potser costa el primer dia però quan t'hi fiques després costa tornar. Un any vam estar a Cuba, però normalment vacances enfocades a la muntanya i a la natura.

Aquí ja l'incomoda una mica amb les fotos. Noto que està content d'explicar-m'ho malgrat en algun moment tinc la sensació que l'estic atabalant a preguntes. Però tampoc mira el rellotge ni té pressa i estem a gust. Ho explica tot rient i com si això que fa fos la cosa més normal del món. El Francesc és una persona intel·ligent i molt afable tot i que també reservat. Està clar que això de córrer i guanyar curses ho fa per ell mateix, com a repte personal, perquè li agrada l'esport i la natura, i no per fer-se veure ni perquè el coneguïn. Em passa l'estona volant i tot i que la llar de foc no s'apaga se'ns fa l'hora de sopar i ens acomiadem.

Avui he conegut una altra persona brillant del poble. Quina sort que tinc. Un plaer. Moltes gràcies Francesc!

Per cert, que la Eli i el Francesc tenen un blog molt xulo i escriuen millor que jo.

El link és aquest:

<http://elicesc2012.blogspot.com.es>

Punt Jove: L'espai pels joves

Alexandra Torralba Prat

Els projectes dels petits

Anna Rodríguez Forn

Gran participació juvenil en les comissió de la Festa Major

Aquest any s'ha iniciat el projecte Munta't la Festa, amb sessions participatives per a la creació del programa de Festa Major, on la participació juvenil en l'organització ha estat molt bona. Els joves han treballat en diferents actes sent els promotors, tals com la Nit Jove, amb les actuacions del grup Ressaka i Dj Oriol, la popular Gimcana Jove, el primer 3X3 de Bàsquet i els Jocs per a la canalla, entre d'altres.

Moltes gràcies a tots per la vostra participació!!!

GPS (Grup Promoció de la Salut) a la Festa Major

Dins l'acte de la Nit Jove, enguany es va oferir el servei del Grup Promoció de la Salut del Servei Comarcal de Joventut. Aquest servei pretén promoure hàbits saludables dins l'oci nocturn, oferint informació per a la prevenció del consum de drogues, així com dels riscos de l'alcohol i conducció, i també promoure relacions sexuals segures. També es va oferir diferent material com és els alcoholímetres d'un sol ús, l'alcoholímetre digital i preservatius.

Zumba a InterCopons

Aquest novembre el Punt Jove de Copons va organitzar l'activitat de Zumba dins el programa d'InterCopons. L'activitat va tenir una gran acollida i hi van participar molts veïns i veïnes, ballant al ritme de Zumba.

Informació i suport en la inscripció de Garantia Juvenil al Punt Jove de Copons

La Garantia Juvenil és una iniciativa a nivell europeu per reduir l'atur juvenil, dirigit a joves que no estiguin estudiant i tampoc treballant, i que tinguin de 16 a 29 anys. L'objectiu d'aquest programa és donar-los accés a ofertes formatives, així com a la possibilitat de fer pràctiques o formar-se com a aprenents en una empresa, i possibles ofertes de feina. *

Els petits i petites de l'escola hem fet un projecte sobre les abelles. L'Aran i l'Àdan van portar flors de diferents tipus i això ens va portar a conversar sobre les abelles: per què sempre van a les flors? Els llibres que vam reunir, la caixa d'abelles que va portar una família, les explicacions de l'apicultor Jordi i les eines que es fan servir per cuidar les abelles i el formiguer que va portar la Montserrat, van ser els instruments per aprendre moltíssimes coses sobre aquests insectes tan especials.

Sabeu que les hem de cuidar moltíssim perquè són molt importants per a què les flors es converteixin en els fruits que nosaltres collim per fer menjar?

El segon projecte del trimestre va aparèixer arran de l'excursió al museu dels dinosaures, a Coll de Nargó, ens van sortir algunes curiositats sobre aquests rèptils tan enormes que ja no existeixen. Com és que podem trobar fòssils després de tants anys? Les seves parts dures, enterrades s'han convertit en roca. Hem fet un experiment que ens ha ajudat a entendre això tan increïble. D'altra banda hem vist que naixien d'ous però nosaltres, en canvi, naixem de la panxa de les

mares... Com que a l'aula hi ha dos nens que aviat tindran un germanet i dos que fa poc n'han tingut un, aquest és un tema que ens ha tingut ben captats: els nadons, a dins la panxa, també estan dins d'una bossa? Com mengen i com respiren? D'aquí, vam començar a pensar si els nadons mengen com nosaltres i com menjaven els dinosaures. Les urpes i les dents ens donen moltes pistes de la seva alimentació!

Per entendre com de grans eren, en vam dibuixar un de petit a mida real. Els de 2n van prendre mides i els petits vam ajudar a pintar i ens vam dibuixar al costat. Mare meva, que petitons que som al seu costat!

Els de 2n hem acabat el trimestre intentant entendre això de la línia del temps perquè vam saber que l'any 2000 van descobrir el fòssil d'un dinosaure que tenia restes vegetals de menjar a l'estómac! Ens va sorprendre, "fa molt temps d'això!", "fa tant de temps que no hi havia tele", "ni ràdio", "bé, potser sí que hi havia tele però en blanc i negre", "voleu dir?"... Alguns ho tenien molt clar i d'altres no tant. Així que ens hem endinsat en el món del temps per seguir aprenent coses.

✱

Perquè ens agrada fer experiments

Jo crec que aprenem més demostrant les coses i tothom es porta més bé. ARNAU

Jo m'ho passo molt millor fent experiments, i a més a més, no m'ho he de creure perquè m'ho digui un llibre sinó perquè ho he demostrat i ho entenc millor. MARTINA

A mi m'agrada molt fer experiments per que es una altra manera de treballar, també per que s'aprèn molt millor i el que treballem amb experiments o recordarem tota la vida. ARES

Jo crec que fent experiments ens queden més clares les coses perquè ens ho passem bé, i en canvi treballar amb el llibre i la llibreta és més avorrit. LLUC

A mi m'agrada molt fer experiments perquè alguns experiments els fem al carrer i perquè ho fem en equip. BIEL

A mi m'agrada fer experiments perquè es molt divertit fer-los amb els meus companys de classe i també amb grups. PAU O.

Amb els experiments portem coses de casa i treballem amb els companys. CESC

A mi m'agrada fer experiments perquè és una manera més fàcil d'aprendre. AINARA

Fent experiments treballem en grup i m'agrada treballar amb els companys. També aprenc més. PAU G.

En el Punt Jove de Copons podràs informar-te del programa així com també del procés d'inscripció.

Podeu contactar per correu electrònic,

atorralba@anoiajove.cat o bé per telèfon al 679 964 662

La Castanyada

Teresa Múnera Pascual

Els nens i nenes de l'Escola de Copons han celebrat la Castanyada participant en diverses activitats. La primera ha estat muntant una exposició de moniatos disfressats. Cada alumne portava un moniato a la classe i segons la seva forma i la imaginació de cadascú en feia una transformació: vaixell, ànec, cotxe, plàtan, pastanaga, peix, eriçó, abella, ... L'exposició es va preparar al vestíbul de l'Ajuntament on tothom la podia visitar. La segona activitat va ser l'elaboració dels panallets. Entre tots els alumnes van preparar panallets de tots colors i formes: coco, cacau, codonyat, cirera, pinyons, ametlla, ... La darrera activitat per celebrar la Castanyada va ser anar a buscar la Marieta Castanyera que any rera any arriba a Copons per aquestes dates. En aquesta ocasió la Marieta va fer voltar a tots els nens i nenes pel poble cercant pistes i resolent endevinalles de tardor fins que la van

trobar. La castanyera va explicar-los una història personal que va deixar a tothom bocabadat. Seguidament, alumnes, mestres, pares, avis, amics i coneguts vam celebrar la Castanyada menjant castanyes torrades, moniatos i els panallets que havien elaborat els nens i nenes de l'escola de Copons que per cert estaven boníssims!!!

Santa Cecília

Martina Muñoz Mercadal

El dilluns 23 de novembre, els alumnes de l'escola de Copons vam celebrar Santa Cecília, patrona de la música. A dos quarts d'onze, a la sala polivalent, tots els nens i nenes de l'escola que toquen algun instrument van tocar una o dues cançons, i els que no, van fer de presentadors. La Quima va tocar el clarinet, l'Armand l'acordió, l' Arnau la guitarra espanyola, el Biel el teclat, el Pau la trompeta, el Lluç la guitarra elèctrica i la Martina el violí. Ho vam celebrar el dilluns perquè és el dia que fem música a l'escola. Va ser molt divertit, sobretot tocar una cançó en grup al final de tot.

Experiments amb la llum

Ares, Martina, Cesc, Arnau, Ainara, Biel, Lluç, Pau G. i Pau O.

La classe dels grans hem treballat un projecte sobre els EFECTES ESPECIALS. Dins del projecte vam anar a parar a la LLUM perquè molts d'aquests efectes es fan amb la llum. L'hem estudiada per conèixer què és. Un dia vam anar a la sala de la presó, que era, en aquells moments, l'únic espai de l'escola que es podia enfosquir per fer experiments. (Els experiments que vam fer més endavant ja els vam poder fer a la nostra classe perquè l'AMPA ens va posar unes cortines que enfosqueixen). Aquell dia cadascú va portar un mirall, el Pau Orpí va portar una llanterna potent i de llum concentrada i el Jordi un prisma de vidre. Primer, amb la llanterna vam enfocar el prisma de vidre, la llum que emetia va travessar el prisma i va descompondre la llum blanca, llavors van sortir els colors de l'arc de Sant Martí. Els colors de l'arc de Sant Martí són els colors de l'espectre visible. L'espectre visible són els colors que el nostre ull pot veure. Després d'això vam fer un altre experiment: amb

la llanterna vam enfocar el mirall i la llum es va reflectir, després aquella llum que s'havia reflectit, com que viatja amb línia recta la vam enviar a un altre mirall perquè es tornés a reflectir, i així aconseguir que la llum es reflectís fins a quatre miralls. Les conclusions que vam treure van ser:

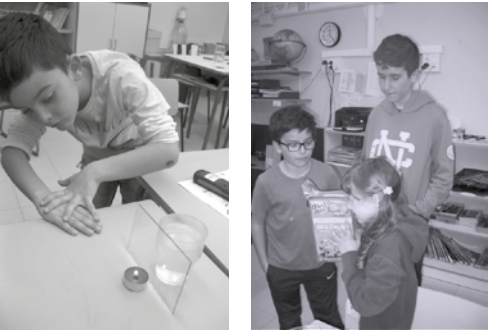
- Que la llum viatja en línia recta.
- Dintre la llum blanca hi ha tots els colors de l'espectre visible.

Els nostres experiments sobre la llum

A la classe vam fer tres grups per fer experiments. Ens vam barrejar de manera que en cada grup hi havia nens de diferents cursos. Cada grup tenia l'encàrrec de fer dos experiments. El Jordi ens va deixar triar diferents experiments i ens vam haver d'espavilar sols: portar material de casa per fer els experiments, muntar-los, provar-los i cinc dies després vam fer les demostracions i explicacions pertinents als companys. Un cop fet per cada grup, cada nen va triar el que li va agradar més i en una fitxa el va dibuixar, després va explicar com l'havien fet i va exposar les conclusions que havien tret d'aquell experiment. Les coses que vam aprendre fent els experiments van ser:

- Que quan la llum canvia de mitjà, canvia de direcció (refracció).
- Que la llum blanca està feta dels colors de l'espectre visible (els colors de l'arc de Sant Martí).
- Que la llum es reflecteix quan troba una superfície plana.
- Que la llum pot enganyar-nos i fer-nos veure coses que no hi són (efectes òptics).
- Que l'espectre visible canvia d'intensitat i de to si la llum és natural o artificial.
- Que la llum viatja en forma d'ones i en línia recta.

Per acabar el tema de la llum ens vam construir un calidoscopi!!!

Ja és Nadal!

El temps passa volant! I sense adonar-nos-en, ja hem arribat al darrer mes de l'any. El Nadal ja s'apropa i per això hem sortit a buscar el tió al bosc. Petits i grans ens hem abrigat i busca que buscaràs... el tió hem trobat. En aquesta ocasió, l'hem trobat que baixava de les muntanyes cap a la Font de Bonamossa. Anava abrigat amb una samarreta de pastor de color blanc, motiu pel qual l'hem vist des de lluny. Tots hem estat molt contents i l'hem portat a coll fins a l'escola. De seguida hem anat a buscar un plat i li hem posat menjar. El nostre tió menja moltíssim, això és un bon senyal. Segur que cagarà molt!

Matinal de Pintura Festa Major 2015

6

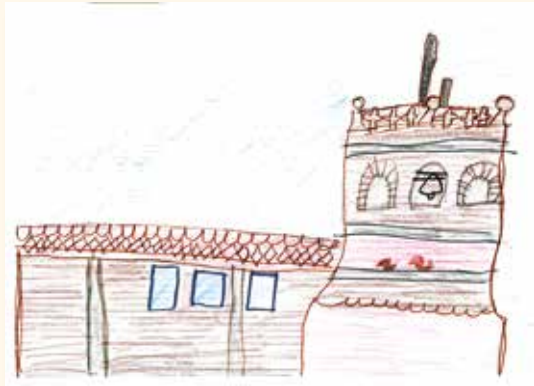
9

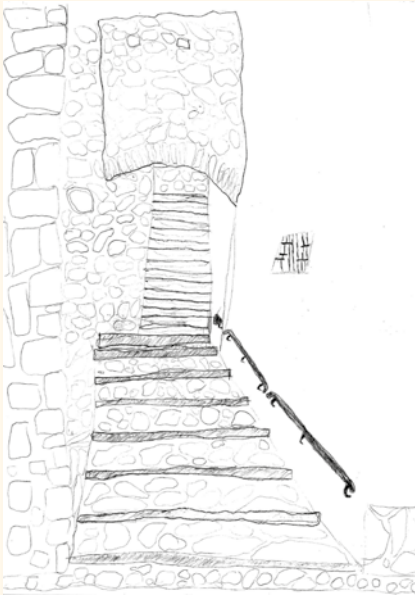
8

10

11

3

2

12

4

1

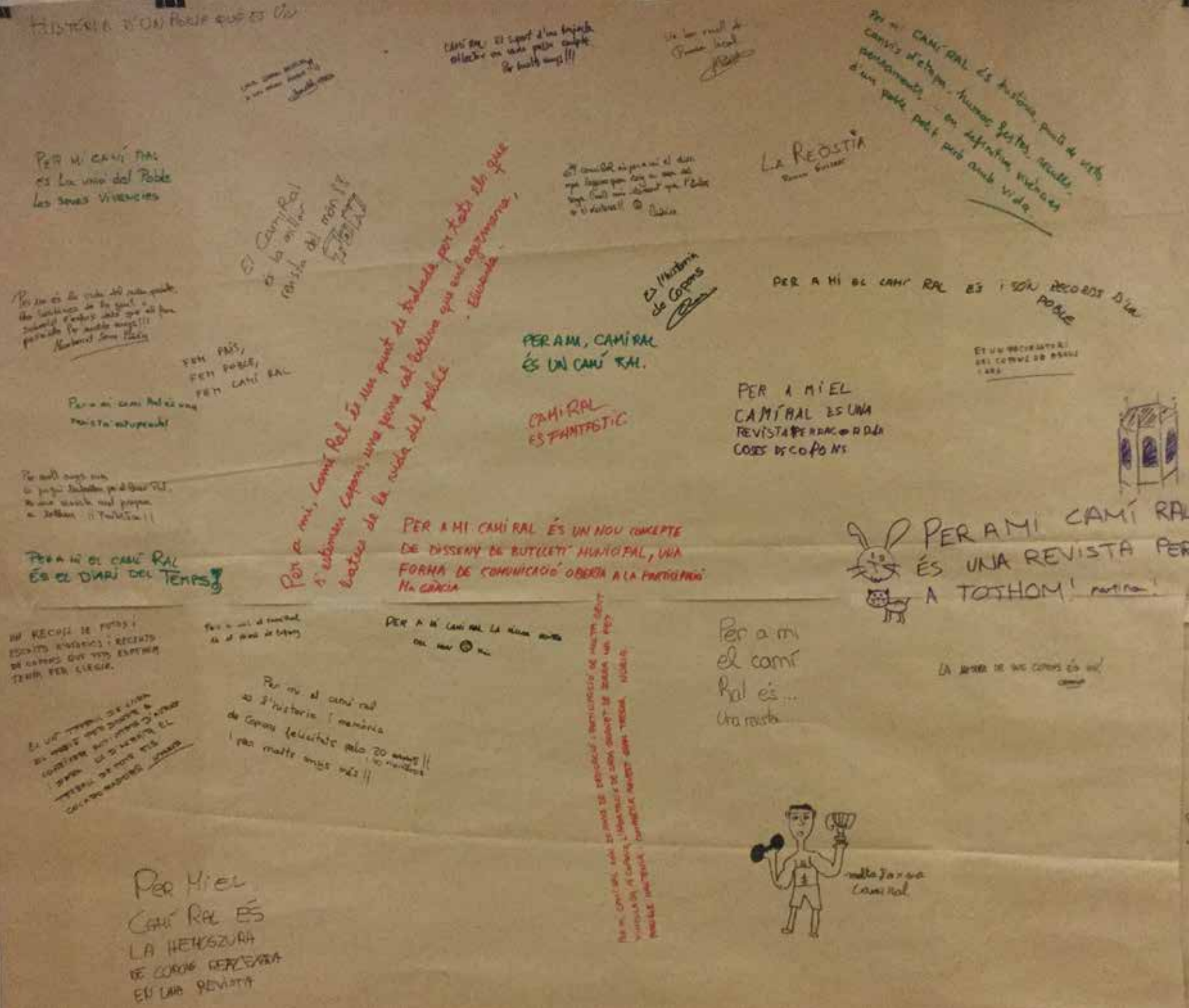

7

- 1/ Adrià Bonet, 7 anys
- 2/ Bruna Marimon, 6 anys
- 3/ Eric Alcoberro, 10 anys
- 4/ Gerard Bonet, 12 anys
- 5/ Júlia Tomas, 9 anys
- 6/ Marc Pallarés, 10 anys
- 7/ Maria Melgosa, 9 anys
- 8/ Marta Melgosa 9 anys
- 9/ Martina Muñoz, 10 anys
- 10/ Oriol Melgosa, senior
- 11/ Queralt Espelt, 10 anys
- 12/ Txell Espelt, 8 anys

5

Mural Camí Ral 40

Camí Ral

14

Tal com estava indicat en el programa de la Festa Major, el CAMÍ RAL 40 va ser entregat en comptes de repartit com de costum. L'ENTREGA d'aquest anunci i esperat butlletí, junt amb la mistela i un refresc pels menuts, fou invitació i reclam per compartir la sortida del número 40.

La tarda del 12 d'agost la Sala Polivalent es va convertir en un punt de trobada per celebrar 20 anys de treball i vivències comunes. Amb les portades de tots els Camí Ral exposades per despertar sentiments i inspirar els visitants a l'hora de respondre LA PREGUNTA "Per a mi Camí Ral és...".

El resultat va quedar plasmat en EL MURAL que publiquem com a record de l'efemèride.

Un acte senzill que la vostra assistència va fer gran.

Moltíssimes gràcies per participar-hi !

I moltíssimes gràcies a tots els que al llarg dels anys heu contribuït a fer possible el Camí Ral, és amb l'esforç i suport de tots que hem arribat a on som.

PER MOLTS ANYS !!!

Ens hauria agradat deixar el mural obert durant tota la Festa Major per recollir més respostes, però a causa de l'acumulació d'activitats no va ser logisticament possible. Si per la raó que sigui alguna casa no tingués el Camí Ral 40, encara el pot demanar o recollir a l'Ajuntament.

Festa Major d'estiu

Teresa Múnera Pascual

La Comissió Munta't la Festa ha organitzat una divertida i entretinguda Festa Major d'Estiu plena d'activitats per a tots els gustos i totes les edats.

La festa començava el diumenge 9 d'agost amb un acte esportiu-cultural, la caminada: Els molins d'aigua de Copons. El dilluns 10 s'iniciaven els actes esportius amb el Triangular de futbol entre els equips de Copons, Jorba i Sant Martí de Sesgueioles. Al vespre també començava el Campionat de futbol i tennis taula infantil i a la nit els més grans també podien participar d'aquest campionat. Ambdós campionats van tenir un gran nombre de participants. El dimarts 11 continuaven els Campionats de futbol i de tennis taula, tant infantil com d'adults. El dimecres 12 es va dur a terme el participat 3x3 de Bàsquet amb nombrosos equips inscrits i un gran ambient de públic al poliesportiu. A la mateixa hora, a la sala polivalent es celebrava el 20è aniversari de la revista Camí Ral. Tothom qui volgués podia escriure les seves impressions sobre aquesta revista tan especial pels coponencs. En aquesta trobada la gent rebia el Camí Ral número 40. Al vespre i a la nit continuaven els campionats de futbol i tennis taula que aportaven un bon ambient de poble a la sala polivalent. I mentrestant a la pista poliesportiva es disputava un enfrontament de futbol femení entre les joves i les no tant joves del poble. El dijous 13, al punt del migdia va haver repic de campanes de festa major. Seguidament el concurs "Al·lucina a la piscina" on tothom podia fer d'artista per una estona. A causa de la pluja inoportuna del moment, l'espectacle es va haver de fer a la sala polivalent.

A la tarda es van disputar les finals del torneig triangular de futbol. Copons i Jorba varen ser-ne els vencedors en les diferents categories. L'últim acte del dia va ser a la Plaça Major on hi havia cinema a la fresca amb la pel·lícula "Ocho apellidos vascos". El divendres al matí la canalla podia trobar-se al poli per a jugar en diferents jocs: habilitat, punteria, equilibri, A mitja tarda les noies de Copons havien preparat una gimcana per a totes les edats. Aquesta ha estat la gimcana més participada de les que s'han fet fins ara al poble. Al vespre tots els balladors i altres estaven convocats a la plaça per a participar del ball de tarda, amb el tradicional ball de Rams. I a la nit es podia continuar ballant fins ben entrada la matinada. El dissabte 15, els actes es tornaven a reemprar ben aviat amb la matinal de pintura. Al migdia després de la missa de festa major on es va fer el repartiment de l'aigua de Sant Magí, els Bastoners de Copons van ser els encarregats de ballar i acompanyar a la gent cap a la plaça per a prendre el vermut i ballar sardanes. A la tarda l'esperada cercavila de gegants i capgrossos amb l'espectacle infantil i berenar per a tothom. A mitjanit, a la plaça, nit jove. El diumenge 16, un acte esportiu que cada any triomfa: la cursa d'orientació que permet recórrer pels voltants de Copons trobant fites al més ràpid possible. A la tarda van haver les finals dels campionats de futbol i de tennis taula. Al capvespre qui va voler va tenir l'oportunitat de fer un vol captiu amb globus abans d'anar al sopar popular de festa major. Mentre anava arribant la gent, es repartien els premis de tots els actes fets al llarg de la setmana. Només quedava per fer el tradicional playback que com cada edició no va deixar a ningú indiferent i tothom va poder comprovar els grans artistes que hi ha a Copons. Des d'aquestes pàgines cal agrair a totes les persones de Munta't la Festa la seva gran tasca i a tothom qui va participar en els diversos actes aportant un gran ambient de festa major. L'any que ve hi tornarem! ✨

Què s'està fent ...

En l'anterior número, es van exposar els trets més importants de l'economia municipal, des del punt de vista pressupostari, d'inversions i de gestió de la caixa. Tot això pertany al passat. Des de que vam encetar la nova legislatura, l'equip de govern està treballant per planificar les inversions d'aquest període, sense deixar de banda l'elaboració del pressupost. Us fem arribar un resum del conjunt d'inversions que a més d'afegir valor al patrimoni, ens ajudarà a ser un poble més desitjat. Un objectiu simple però de gran abast. Podríem dir que aquesta és la nostra llista ideal, però tots sabem que la realització dels projectes requereixen finançament de la mà d'altres administracions, de manera que anirem enllestitint projectes a mesura que hi hagi recursos disponibles per als ajuntaments. En línia amb el nostre compromís electoral que es resumia amb dos grans objectius: posar en valor el territori i millorar el benestar, els projectes d'inversió més importants previstos per a la legislatura són els següents:

Patrimoni i promoció del territori

Projecte	Ús / Destí / Justificació	Motivacions	Impacte socio-econòmic
CREU DE TERME Enderrocada per obres i rescatada parcialment.	La Creu de terme que hi havia entre la sala polivalent i la rectoria, és un bé patrimonial protegit.	Recuperació patrimoni	Reforç identitari
MOLÍ DEL MIG Fase pel tancament de l'espai, la coberta i l'adequació per a la visita.	Fase III Molí fariner i molí d'oli de gran interès per ser dels pocs amb aquestes característiques.	Recuperació patrimoni Dinamització turística	Generar riquesa Destí turístic

Sostenibilitat i canvi climàtic

Projecte	Ús / Destí / Justificació	Motivacions	Impacte socio-econòmic
CALDERA BIOMASSA Substitució dels combustibles fòssils de les instal·lacions municipals.	Districte de calor que subministraria energia a la Rectoria, la sala polivalent, l'Ajuntament, el Bar i la Barraca.	Exemple social Estalvi energètic Prevenió d'incendis Biomassa local	Canvi climàtic Sostenibilitat ambiental Aprofitament del bosc
DEPURADORA BIOLÒGICA Solució alternativa a l'EDAR convencional planificada per l'ACA.	Sense residus industrials a Copons, és la depuradora idònia en inversió i manteniment. Es pot instal·lar en zona inundable.	Confluència rieres Sense expropiacions Integrat al territori Baix cost Sense olors	Canvi climàtic Sostenibilitat ambiental Sense fangs
RECOLLIDA SELECTIVA Augmentar la ràtio de recollida selectiva al municipi amb una major eficiència i traçabilitat del residu.	El porta a porta permet fer la separació en origen i apropar les responsabilitats: de l'ajuntament i de l'usuari del servei.	Alta eficiència Reducció de costos Increment d'ingressos	Canvi climàtic Sostenibilitat ambiental Taxa per consum

Dinamització social i esportiva

Projecte	Ús / Destí / Justificació	Motivacions	Impacte socio-econòmic
BARRACA Fruit de l'Associació La Barraca (fundada el 1911), actualment amenaça runa.	Local social del poble, per tal que les entitats i persones es puguin reunir lliurement i gaudir de tallers i activitats de petit format.	Fàcil accés Servei de biblioteca Sala polivalent 70 m2 Autogestionat	Cohesió social Participació activa Sentit de pertinença Dinamitzador social
PISTA DE PÀDEL Nova instal·lació esportiva.	Nova oferta esportiva per a Copons i gent de fora.	Autofinançable Totes les edats	Foment de l'esport Foment de la diversitat Dinamitzador social
SALA POLIVALENT Fase final d'equipament interior.	Equipament per a espectacles amb escenari i sistema d'il·luminació.	Operativa a qualsevol hora del dia Disponible per a la majoria d'espectacles.	Foment de la cultura Participació activa Dinamitzador social

Patrimoni i promoció del territori

Projecte	Ús / Destí / Justificació	Motivacions	Impacte socio-econòmic
CLAVEGUERAM Millorar la xarxa i connectar-la a la depuradora.	Actualment amb diversos trams en mal estat, obturada o amb problemes d'accés.	Actualització de les infraestructures Garantir el servei.	Sense contribució especial.
RECTORIA Immoble de 600 m2 en tres plantes als quatre vents en zona exempta de trànsit rodat.	Propietat de l'ajuntament i declarada bé local d'interès cultural. Escola pública infantil i primària amb la possibilitat de llar d'infants.	Recuperació patrimoni Modernització escola Dinamització social	Revertir l'envelliment Sentit de pertinença Cohesió social

La valoració d'aquests projectes supera el milió i mig d'euros, un import elevat que s'haurà d'anar negociant al llarg de la legislatura. Per assolir aquests objectius disposem de diverses fonts de finançament: la Diputació de Barcelona, la Generalitat de Catalunya, el programa Leader, el programa Viure al Poble, el programa Feder, crèdits i romanents de tresoreria. El nostre desig és fer el màxim possible del pla de legislatura i amb aquesta intenció i voluntat treballarem fins l'últim moment.

Cesc Salamé Sabater
Alcalde

Bastoners de Copons

ELS BASTONERS DE COPONS A LA GRANADA

Teresa Múnera Pascual

La colla bastonera de Copons ha participat a la 4ª Trobada Bastonera de l'Anoia-Penedès-Garraf que enguany s'ha celebrat a La Granada.

En total eren nou les colles presents i els coponencs érem la colla que representava a l'Anoia. Aquesta trobada és bianual.

Totes les colles ens vam trobar a la sala polivalent des d'on vàrem sortir cap al centre de la població. A la Plaça de l'Església va haver-hi un ball de presentació de cada colla i a continuació s'iniciava una cercavila pels carrers del municipi. La cercavila s'acabava davant de l'Ajuntament on totes les colles vàrem ballar un ball comú. Després es van fer els tradicionals parlaments i l'entrega de recordatoris a cadascuna de les colles.

Altre cop vàrem trobar-nos a la sala polivalent on després de canviar-nos vam gaudir d'un bon dinar. Mentre dinàvem podíem escoltar un grup de música tradicional que més tard ens va fer suar ballant tot tipus de danses tradicionals catalanes. Va ser una jornada plena però molt gratificant. ✱

BASTONERS A MASQUEFA

Martina Muñoz Mercadal

El dia 25 de juliol els Bastoners de Masquefa ens van convidar a la cercavila de Festa Major. La cercavila començava a les sis de la tarda.

També estaven convidades 6 parelles de gegants: Gegants de Piera, Gegants del Bruc, Gegants de Sant Quintí de Mediona, Gegants de la Llacuna, Gegants d'Esparreguera i Gegants de Sant Andreu de la Barca. També hi havia 2 parelles de Gegants de Masquefa, la parella nova i la parella vella. En total 8 parelles de gegants i els capgrossos que els acompanyaven com per exemple l'Espàrrec d'Esparreguera.

Acabada la cercavila vam ballar a la plaça i ens van convidar a la piscina i a sopar. ✱

BASTONERS I GEGANTERS A VILANOVA DEL CAMÍ

Teresa Múnera Pascual

Una vegada més, els Bastoners de Copons vam ser convidats pels amics de l'Associació Cultural del Camp del Rei de Vilanova del Camí a la seva festa que enguany es celebrava el 12 de juliol. En aquesta ocasió, el poble de Copons hi portava dues entitats: els Bastoners i els Geganters. L'Emmanuel i la Raimunda van sortir de Copons per anar a ballar a Vilanova.

En aquesta festa s'hi barreja molta cultura popular: gegants, cuques i capgrossos, esbarts dansaires, bastoners, flamenc, bollywood, percussió...

Els Bastoners de Copons ja fa molts anys que hi participem i ens hi trobem molt bé. La nostra tasca consisteix en mostrar els diferents balls de la colla seguint una cercavila pels carrers del barri. Com que es fa en ple mes de juliol, la calor es fa notar bastant, i des de l'organització preparen estratègies per combatre-la: ruixadors d'aigua, trossos de fruita fresca...

Com que hi ha tants grups es fan dos recorreguts diferents els quals es troben al tram final on cada entitat fa una demostració.

Tots els participants són obsequiats amb un dinar dins la sala polivalent de Can Papasseit. ✱

Concert de capvespre de juliol a Copons

M. Gràcia Carreras Verdaguer

El diumenge dia 19 juliol a les 8 del vespre es va fer un concert a l'aire lliure, a la plaça Ramon Godó, amb el quartet de saxòfons Limnos Quartet, integrat per Fàtima Hidalgo (saxo soprano), Esther Sabaté (saxo alt), Elena León (saxo tenor) i Núria Brull (saxo baríton). Amb un extens repertori que es situa en els marges de la música de tradició clàssica i popular, músiques que anaven des del tango, clàssica o el flamenc.

Limnos Quartet neix l'any 2005, a França, on les saxofonistes van fer els seus estudis de perfeccionament de l'instrument, amb el propòsit de fer conèixer el saxòfon en les seves diferents vessants. Han actuat a nombroses sales i festivals del territori nacional i de

França amb un programa que posa de manifest la gran versatilitat d'aquesta formació. Interpretaren obres de l'escola tradicional del saxòfon fins a transcripcions d'obres originals per a altres formacions, passant per un ampli ventall d'obres de compositors actuals. En aquest darrer camp, han tingut l'ocasió de treballar directament amb els compositors Salvador Brotons, Dimitri Tchesnokolov i David Salleras. Com a grup de cambra han rebut formació de saxofonistes de reconegut prestigi com Eric Devallon, Claude Delangle, Juan Jiménez, Christophe Bois i Luis Ignacio Gascón. L'any 2011 obtenen el Tercer Premi en el "III Concurso Internacional Yamaha de Cuartetos de Saxófon", celebrat

a Madrid, i varen ser finalistes del "I Concurs Internacional de Música de Cambra La Porta Clàssica-Matas i Ramis".

Amb aquesta primera iniciativa pretenem donar continuïtat anual amb el Capvespre a Copons. Fer un concert a l'any, un capvespre del mes juliol, aprofitant un entorn diferent de Copons, acompanyats de música en directe. ✱

InterCopons

Tallers de tardor-hiven

“Les dones de Copons i la fàbrica”

Taller de creació literària

M. Gràcia Carreras Verdaguer

Amb aquest títol, el passat dia 12 de novembre es va iniciar el taller de creació literària en el que, a partir de les fonts orals que des del Grup Memoral van proporcionar-nos, els assistents podien compondre contes, relats curts, poesia, etc. que vindran a posar en valor l'esforç de la dona treballadora en un entorn de guerra i postguerra. Així el primer dia de taller van poder visionar un seguit de retalls d'entrevistes a les veïnes més grans del poble que havien treballat a la fàbrica de Camps i Samitier. En aquestes entrevistes ens explicaven el procés de fabricació de la tela de matalàs i revien els records d'aquells anys de penúria i treballs. Amb aquesta base cadascun dels participants ha començat a treballar per posar damunt el paper el seu relat literari, presentant els primers textos, llegint, comentat i corregint dins del grup de treball i sota la supervisió del Ricard Closa. *

Taller de Cupcakes

Montserrat Serra Piñon

El passat 12 de desembre es va fer el taller “Decorem cupcakes” impartit per la Maria Vila.

Els cupcakes són unes magdalenes lleugerament més planes, per així poder decorar de formes i gustos diferents. Són uns dolços que s'han posat molt de moda, especialment als Estats Units.

Les assistents al taller varen poder aprendre com es fa la part del frosting (part superior de la magdalena), que en aquesta ocasió la Maria va fer amb una buttercream (crema de mantega) de diferents colors i gustos, aprofitant que s'acostaven les festes de Nadal.

En finalitzar el taller, algunes de les participants varen poder decorar elles mateixes un cupcake i després degustar el resultat amb la resta de les assistents.

Una dolça iniciativa que esperem fos del gust de tothom! *

Taller de Fimo

Taller de Fimo

El passat 24 d'octubre la Silvia Rodulfo novament ens va sorprendre, aquest cop va ser amb un taller de FIMO, ensenyant-nos a crear objectes de bijuteria.

Cadascun dels assistents va aconseguir uns resultats sorprenents i molt originals creant i emportant-se a casa els seus propis dissenys. *

Taller de dolços de Nadal

Montse Soteras Corbella

El passat 28 de novembre va tenir lloc un nou taller de cuina, aquesta vegada de postres dolços que va impartir la Montse de Cal Maure.

La Montse va ser l'encarregada de compartir amb tots nosaltres els seus secrets culinaris i les seves receptes i d'ensenyar-nos, amb tot detall, el seu procés d'elaboració. Vam fer uns pastissos de cabell d'àngel, uns bombons de galetes Oreo, els polvorons i les clàssiques galetes. Després de fer els dolços va venir el millor de tot, tastar-los!

Així doncs, i ara que s'acosta Nadal ja no tenim excusa per no fer-los a casa. *

Coponents a la Meridiana

Montse Soterias Corbella

El passat 11 de setembre, Diada Nacional de Catalunya, la Meridiana es va omplir de gom a gom amb una multitud arribada d'arreu de Catalunya, entre els quals un grup de Coponents i coponentques que ens hi vam desplaçar amb un dels centenars d'autocars que es van mobilitzar.

La Via Lliure, que va ocupar tot el tram de 5,2 quilòmetres de l'avinguda de la Meridiana de Barcelona, es va omplir amb els colors dels punters que dúiem els manifestants, una imatge que va arribar arreu del món. I tot es va realitzar en un ambient dis-tès, familiar, cívic i pacífic.

Les estelades, els crits a favor de la independència, l'emoció, la festa i la reivindicació van ser els símbols i les sensacions que van omplir la Meridiana i que ens vam endur cap a casa. La diada va tornar a ser una mostra del dinamisme d'una nació i d'una gent que vol dir la seva sobre el futur, que vol decidir! ✨

ELISENDA MERCADAL SEGURA

Cursets de natació i Aquagym

Teresa Múnera Pascual

El passat juliol a la piscina de Copons va haver-hi molta activitat. Per una banda els cursets de natació que una vegada més van ser conduïts pel "gran" Manel que va fer gaudir i aprendre als més petits del poble. I com a novetat, es va recuperar una activitat que ja s'havia fet anteriorment: l'Aquagym. Aquesta vegada l'Ajuntament de Copons hi va col·laborar totalment subvencionant l'activitat. El monitor també s'estrenava, encara que no ho hagués dit ningú, ja que amb la marxa que duia semblava que ho hagués fet tota la vida.

El Manel va ser l'encarregat de fer riure, moure, ballar i fer exercici dins de l'aigua a gairebé una trentena de participants. El 24 de juliol va ser el darrer dia i tots els cursetistes van demostrar als familiars i amics les seves evolucions aquàtiques. En acabant, tots es van reunir a la sala polivalent per fer l'entrega de diplomes i el merescut regal al Manel. Hi va haver berenar per a tots els assistents: coca, xocolata i refrescs. Esperem poder tornar a gaudir d'aquestes activitats estiuenques tots plegats. ✨

Grup de Teatre La Barraca

Jaume Closa Serra

Senyores i senyors!

Per fi podem complir amb la "promesa" feta en aquestes pàgines de Camí Ral ara fa un any. I és que aquest gener, per la Festa Major de Sant Sebastià, estrenarem l'obra que en aquests últims mesos hem estat pre-

parant: "DOTZE DONES SENSE PIETAT". Com molt bé diu el títol, en aquest muntatge hi intervenen només dones, concretament dotze! Es tracta d'una obra d'intriga, en la qual dotze dones han estat cridades per formar un jurat popular que ha d'escatir la culpabilitat o la innocència d'un acusat. Res és el que sembla..., però millor que ho deixi a criteri de l'espectador per no malmetre el clímax que es respira al llarg de les dues hores que dura la representació. Dit tot això, el nostre següent propòsit és

posar-nos a preparar una obra més lleugera per a representar a l'estiu, per la Festa Major. Ara comencem a fer lectures dels textos de que disposem per triar la més adient. Mentrestant, però, la intenció és poder representar al llarg d'aquest any aquesta obra, ja que l'esforç que representa per a tothom la seva preparació serà recompensat si es pot amortitzar fent "bolos". Aquest és un altre desig a complir! Esperem i desitgem que gaudiu d'aquestes "Dotze dones..." ✨

Festa Major de Sant Pere

Ricard Closa Martínez

26 de juny. Divendres

Presentació del documental El Retratista

Cau el vespre. Obro la porta de l'ermita i el grinyol dels golfos rovellats ressona per tota la volta. La claror primera que es filtra, enfoca directament les fotos antigues que ja formen part d'aquestes parets; testimonis muts que, aturats en el temps, mostren retalls de la nostra història. Esperen.

Esperen, potser sense saber-ho, que comenci la presentació del documental El Retratista; la història d' Antoni Benaiges, un mestre català que just al principi de la guerra va anar a ensenyar a una escola rural a Burgos i on va acabar essent assassinat per la dictadura. Tal com ens va explicar Sergi Bernal, fotògraf i un dels productors del documental, aquesta història va ser descoberta per casualitat, mentre feia el reportatge fotogràfic de l'exhumació d'una fossa comuna a Burgos i el va portar per un periple emocionant que el duria des de Montroig del Camp fins a una escola a Mèxic, per desenredar el cabdell d'un personatge exemplar que aplicava un mètode d'ensenyament innovador per l'època, —la tècnica Freinet— que encara és vigent en algunes escoles. Un plaer i un privilegi poder gaudir de la generositat de Sergi Bernal amb qui, després de la projecció, vam poder compartir una interessantíssima conversa.

27 de juny. Dissabte

L'Ós mandrós i U-tòpics en concert

Aquest any l'ermita també es va omplir de crits i rialles infantils a l'hora de berenar així que l'Ós mandrós, —alter ego d'Albert Marquès— es va asseure davant l'animada concurrència per explicar-nos uns quants contes, originals, divertits, entremaliats i una mica descarats, que van fer les delícies dels petits i van arrencar les rialles còmplices dels més grans i és que l'Albert se'ns va posar a tots a la butxaca amb la seva corpulència plena de tendresa. Abans i després vam compartir amb ell i la seva família una estona entranyable mentre ensucràvem les galtes amb un bon tros de coca amb xocolata. Però el plat fort encara estava per arribar. Va ser després de sopar, amb la fosca que convida a desfermar les ganes de gresca, que l'ermita es convertí en sala de concerts en tota regla per donar cabuda als U-tòpics. David Berenguer a la guitarra, l'Albert Puig al baix, l'Albert Torras a la bateria i la inconfusible veu de Maria Sentfores van oferir un repertori que resultà un recorregut pel més íntim de la llarga trajectòria de la formació i van aconseguir arribar a l'ànima del públic habitual i dels incondicionals seguidors. Dins i fora de l'ermita, —el concert se celebrà amb les portes ben obertes— ens aplegàrem veïns, amics i parents per gaudir del concert amb més força que s'ha pogut sentir a Sant Pere. Fins i tot algú podria dir que el rostre del Sant transmutava la hieràtica fesomia en alegre i jovial i que li costava reprimir les ganes de ballar a costa d'atribuir la visió a la ingesta de cava i gintònics a discreció. A mi, si més no, em va semblar que somreia.

28 de juny. Diumenge

Missa Coral Mig To, bastoners, grallers i gegants

I malgrat la gresca de la nit anterior, la ressaca no impedí un diumenge brillant: la missa habitual, dinàmica i considerada de mossèn Enric que sempre se'ns en va com una exhalació; el recital, breu però intens de la Coral Mig To; els bastoners i grallers que ens malacostumen amb la seva esplendidesa i ens demostren que cada any en saben més. I la gran novetat d'aquest any: el privilegi de veure la primera actuació de la colla gegantera de Copons que, encara que curta, —hem de tenir en compte que tot just començaven— va oferir una actuació digníssima que apuntava maneres i que va deixar clares les ganes que tenen d'encarar aquest projecte amb tota la il·lusió del món. Per acabar la festa, l'habitual vermut en companyia i bones converses van conformar el colofó perfecte a la Festa Major de Sant Pere. L'any que ve més i, si en sabem, millor. ✱

ORIOL MELGOSA

Fira de Nadal

M. Gràcia Carreras Verdaguer

Després de 4 anys de fira, aquest any es va fer la proposta de canviar de data i de nom, canviar la Fira de Santa Llúcia que normalment la fèiem la segona setmana de desembre per fer-la coincidir amb el pont de la Puríssima, a més d'incorporar nous canvis. El diumenge dia 6 de desembre es van obrir les portes de la Sala Polivalent, amb parades molt variades com: bijuteria, sabons, bufandes, sabatilles, mocadors de seda, caixetes de fusta, regals en català, detalls de regal de Nadal, dibuixos, llibres, cosmètica i nutrició natural, equinoteràpia integral,

arbres i flors de Nadal, plantes aromàtiques i productes d'horta de proximitat. Durant tot el matí, amb la col·laboració d'alguns artesans i voluntaris, es van fer diversos tallers: d'arbres de Nadal, d'estrelles de Nadal, tots amb material reciclable, de sabons artesans, i tast de coca per a tothom. A les 10.30 h es va organitzar una visita guiada amb el nom "L'esplendor d'una vila del segle XVIII", que va transcórrer pels carrers de Copons, el Molí de Mig i el Gorg de Nafre. Una altra novetat va ser el concurs de pos-

tals de Nadal, amb tres modalitats: infantil de 5 a 8 anys, infantil de 9 a 14 i adults de 15 a 80 anys, amb votació popular. Els premis van ser un lot de productes de totes les parades participants. La postal guanyadora de la modalitat adults va ser la de la Núria Riba amb la qual l'Ajuntament va felicitar el Nadal a tots els coponenys i coponenques. La Fira ha canviat per millorar gràcies als voluntaris, col·laboradors i artesans que van fer d'aquest diumenge un dia molt participatiu, amb tallers per a nens i també per poder avançar les compres nadalenques. *

ELISENDA MERCADAL SEGURA

IV riallaXjoguina

Jordi Luque Montoliu, secretari de Lacetanis

El dia 28 de novembre, el club de motoristes Lacetanis van celebrar la seva quarta edició de riallaXjoguina, una iniciativa iniciada fa quatre anys, la qual fa recaptació de joguines destinades principalment al CRAE Vilanova, de Vilanova de Bellpuig a Lleida, i a tres entitats benèfiques més (a Piera, Vilanova del Camí i Igualada).

Un centenar de motoristes de diferents clubs i "freebikers" d'arreu de Catalunya, es van trobar al local social de Lacetanis per col·laborar en la tradicional recollida de joguines que celebra l'entitat, ubicada a Copons. Un cop donada la benvinguda als nostres amics, per part del president de l'entitat, Juan Manuel Lorite "Alabama", eren obsequiats amb un tastet calent de caldet casolà de la Roser o de xocolata desfeta de la Texas amb xurros fets per la Silvy de Cal Rubio, de Vilanova del Camí. També es van oferir botifarres, fetes amb tot l'amor i "carinyo", pel nostre company Fèlix i begudes servides pel gran KingManowar. Les xerrades i la germanor va ser el fil conductor de la jornada, que va seguir amb un dinar popular a base de sopa de galets i les

famoses "migas del Paco, de Ben Xops", que es va apropar fins a Copons des de La Seu d'Urgell, amb els seus companys. Després del dinar i el cafè de rigor, es procedí a classificar totes les joguines per trams d'edat i sexes. El proper dia 12 de desembre a les 9 hores del matí es realitzarà una ruta amb moto fins a Vilanova de Bellpuig per portar aquests presents solidaris als nens del CRAE Vilanova. Aquest dia ens acompanyarà el grup de percussió "Bombollers" de Cervera, la colla jove de Diables de Cervera "Carranquers" i una representació de la colla Gegantera de Cervera. Aquest any, com a colla convidada, teníem la colla de Bastoners de Copons, però per causes tècniques d'última hora, no ens podran

acompanyar finalment; però la nostra invitació continua en peu per a l'any que ve. Un cop arribat a casa dels nens de Vilanova, es fan tallers de percussió, gegants i diables, per tal d'apropar la cultura popular catalana, i uns tombs en Harley Davidson a tots els nens i monitores que ho desitgin. Per finalitzar la jornada, els nens ens obsequien amb un vermut, preparat per ells mateixos, i el més important...el seu somriure. Volem agrair també la col·laboració dels veïns de Copons, i especialment donar les gràcies al Joan, al Salvador, i a l'Elisenda de la colla de Bastoners de Copons, per la seva predisposició i bon tracte. L'any que ve, us esperem un altre cop per fer-ho...més i millor. Moltes gràcies. *

Trobada anyal de coponencs

Jaume Closa Serra

Com ja comença a ser tradicional, ens vàrem reunir el passat diumenge 18 d'octubre en un dinar molt concorregut al restaurant del Refugi de Sant Jaume de Jorba, regentat pel nostre rector, mossèn Enric, que com sempre, ens va deleitar amb la seva exquisita cuina.

Aquest any vam ser prop de quaranta persones les que ens vàrem reunir, i com sempre, tot l'àpat va transcórrer amb plena harmonia i recordant vells temps i anècdotes de joventut.

En vista de l'èxit que van tenint aquestes trobades i atenent les suggerències que ens han arribat, hem decidit allargar els anys requerits, és a dir, a partir de la pròxima trobada, el límit només serà l'edat de començament. O sigui, que a partir dels seixanta-cinc anys complets dins de l'any de la celebració fins que el cos i l'esperit ens permeti poder-hi assistir. ✱

Mini entrevistes

I tu què ens recomanes?

Emma Vila Serra

Francesc Salamé

- Un llibre per llegir:** "Cien años de soledad" de Gabriel Garcia Márquez.
- Una pel·lícula per passar-s'ho bé:** "Gato blanco, gato negro" de l'Emir Kusturica.
- Música per escoltar:** música blues, jazz i el cantant James Brown.
- Un viatge per recordar:** a Chile.
- Un viatge pendent:** a Àfrica.
- Un hobby per desconnectar:** no sóc de hobbies específicament. A l'hort hi desconnecto, amb l'escriptura desconnecto, amb la lectura desconnecto, si la lectura és un hobby, la lectura.
- Un plat per assaborir:** el menjar blanc de Reus.
- El teu racó preferit de Copons:** el meu racó preferit és el Gorg de Nafre. És un lloc que em va enamorar quan vaig arribar aquí, a Copons.

Montserrat Serra

- Un llibre per llegir:** "Vés on et porti el cor" de Susanna Tamaro. Me l'he llegit més d'una vegada. És preciós.
- Una pel·lícula per passar-s'ho bé:** a mi m'agraden molt les pel·lícules de por i em va semblar genial "El sexto sentido" de M. Night Shyamalan.
- Música per escoltar:** els U2, Cold Play, The Killers...però també m'agrada escoltar l'Andrea Motis i la Diana Krall.
- Un viatge per recordar:** en tinc dos. Un va ser el primer viatge que vaig fer a Galícia, concretament al poble on va néixer la meva mare, Couzadoiro, per conèixer la seva família. I l'altre, el viatge de noces amb l'Edu a Madeira.
- Un viatge pendent:** a Venècia. Hi havíem d'anar amb l'Edu per celebrar els quinze anys de casats. Marxàvem un dijous i el diumenge abans l'Edu es va trencar el menisc. Queda pendent.
- Un hobby per desconnectar:** el contacte amb la natura i també mirar qualsevol capítol de la sèrie Friends, al sofà de casa.
- Un plat per assaborir:** els cargols que feia la meva iaia i que ara els fa la meva mare. Boníssims!
- El teu racó preferit de Copons:** els voltants del Pla de Missa. Quan era petita i no teníem el poliesportiu ens hi passàvem moltes hores jugant. Recordo haver jugat fins i tot a "Los Angeles de Charlie".

Resum de fets, activitats i actes de juliol a desembre de 2015

-
- JULIOL**
- 05 Els Moixiganguers d'Igualada fan pilars de quatre al Pla de Missa
 - 12 Els Geganters i els Bastoners de Copons participen a la Cercavila Cultural de Camp de Rei, a Vilanova del Camí
 - 12 Benedicció de cotxes de Sant Cristòfor
 - 17 Presentació dels treballs i el calendari del P.O.U.M. (Pla d'Ordenació Urbanística Municipal), a la Sala Polivalent
 - 19 Capvespre a Copons amb el quartet de saxos Limnos Quartet, a la Plaça Ramon Godó
 - 24 Final de curs de Natació i Aquagym: Exhibició, entrega de diplomes i berenar
 - 25 Els Bastoners de Copons participen a la cercavila de la Festa Major de Masquefa
 - 27 Comença el 2n Camp de Treball Popular per recuperar el Molí del Mig
- AGOST**
- 07 Finalitza el Segon Camp de Treball per recuperar el Molí del Mig
 - 09 Comença la Festa Major amb la caminada "Els molins d'aigua de Copons"
 - 10 Triangular de futbol sala entre Jorba, Sant Martí de Sesgueioles i Copons
 - 10 Inici del Campionat de futbol i tennis taula
 - 12 Entrega del Camí Ral 40, exposició de portades i mural "Per a mi, Camí Ral és..." a la Sala Polivalent
 - 12 3x3 de Bàsquet i a la nit partit de futbol d'exhibició de les dones de Copons
 - 13 Repic de campanes i concurs d'espectacles infantils "al.lucina a la piscina"
 - 13 Finals del triangular de futbol i a la nit cinema a la fresca amb la pel·lícula "Ocho apellidos vascos"
 - 14 Jocs per la canalla. A la tarda gimcana de festa major per a petits i grans
 - 14 Ball de tarda i ball de nit amb el grup Almas Gemelas
 - 15 Matinal de pintura
 - 15 Missa solemne de Festa Major amb benedicció i repartiment d'aigua de Sant Magí. Tot seguit actuació dels Bastoners de Copons, vermut i ballada de sardanes amb el Quintet de cobla Terres de Marca
 - 15 A la tarda cercavila amb els Geganters de Mediona i de Copons, berenar i l'espectacle infantil amb la pallassa Turpineta. Nit jove amb el grup Ressaka i el DJ Oriol
 - 16 Cursa d'orientació. A la tarda final del campionat de futbol i tennis taula i Globus Captiu
 - 16 Sopar de final de festa a la Plaça Ramon Godó, amb el tradicional espectacle popular "Puja a l'escenari!"
 - 30 Francesc Solé Duocastella queda 8è a l'Ultratrail du Montblanc (UTMB)
- SETEMBRE**
- 11 Diada
 - 14 Comença el curs a l'escola
 - 27 Eleccions al Parlament de Catalunya
- OCTUBRE**
- 05 Inici de la microgimnàstica a la Sala Polivalent
 - 10 Els Bastoners de Copons participen a la Trobada de Demarcació Penedès-Garraf-Anoia, a La Granada del Penedès
 - 17 Els alumnes de l'escola van d'excursió a Coll de Nargó, Terra de dinosaures
 - 18 Trobada de coponencs nascuts entre el 1944 i el 1950; amb missa d'acció de gràcies i dinar de germanor a l'alberg de Jorba
 - 24 Intercopons: Taller de FIMO (pasta moldejable), objectes de decoració i bijuteria, a càrrec de la Sílvia Rodulfo
 - 26 Exposició de moniatos disfressats, a l'Ajuntament
 - 26 Conferència "Copons, els negociants" de la Dra. Assumpta Muset a l'AUGA d'Igualada
 - 26 Instal·lació de 2 equips de cardioprotecció
 - 28 Els alumnes de l'escola fan panells
 - 30 Castanyada de l'escola i l'AMPA: Joc de pistes, torrada de pa, castanyes i moniatos i arribada de la Castanyera
- NOVEMBRE**
- 07 Intercopons i Punt Jove: Tast de Zumba, a la Sala Polivalent
 - 12 Espectacle familiar del Bibliobús "Operació A.V.I." de Farrés Brothers, a la Sala Polivalent
 - 12 Intercopons: Inici del taller de creació literària a partir del treball de recerca històrica "Les dones de Copons i la fàbrica", a càrrec de Ricard Closa, a la Sala Polivalent
 - 23 Celebració de Santa Cecília amb audició dels alumnes de l'escola que toquen instruments, a la Sala Polivalent
 - 28 Intercopons: Dolços de Nadal, amb la Montse Palà a la Sala Polivalent
- DESEMBRE**
- 06 Fira de Nadal amb exposició i venda de productes artesans, concurs de postals de Nadal i tallers infantils per fer estrelles, arbres de Nadal i sabó artesà. Visita guiada "Copons, esplendor d'una vila del S.XVIII" i coca per a tots
 - 12 Intercopons: Decorem cupcakes, amb la Maria Vila a la Sala Polivalent
 - 21 Penjada de desitjos pel 2016 a l'arbre de Nadal
 - 22 Els nens i nenes de l'escola canten nades pels carrers i fan cagar el tió
 - 22 Cantada de nades als pessebres de les cases
 - 24 Missa del Gall i concert de nades a càrrec dels joves músics de Copons
 - 26 El Patge Faruk visita els nens de Copons i recull les cartes pels reis de l'Orient

"Round Midnight"

Ricard Closa Martínez

En Sam va sortir de casa arrossegant el bagul amb el cadàver d'en Doc a dins. Obri el portamaletes del Buick vermell i amb gran esforç l'hi encabí. Els fanals encara no s'havien encès, era aquella hora en què un cel de color cobalt empenyia amb parsimònia cap a la nocturnitat. Va deixar una bossa de viatge al seient del darrera, s'ajustà la gorra dels Dodgers al cap i va engegar el motor del cotxe, un convertible del 72 que havia heretat del seu pare. Mentre circulava en direcció a l'autopista va posar la ràdio, sonava Round midnight de Miles Davis, una de les peces preferides d'ell i d'en Doc. És curiós, va pensar, la força que té la música per traslladar-nos en el temps i rescatar del record escenes oblidades. Va recordar les vegades que l'havien escoltat junts, com es deixaven seduir per aquelles notes i es veié ajagut al costat d'en Doc, descansant sota el gran roure, a Oakhill, on ara es dirigia, cent milles més enllà, per enterrar-lo. Tal com a ell li hagués agradat.

A en Sam el regirava pensar en el que acabava de fer, però ho assumia, no havia tingut elecció. L'Ali, s'havia quedat a l'hospital amb en Tom; li havia sabut greu que no l'acompanyés perquè li hauria anat bé la seva ajuda, però en Tom la necessitava més que ell, molt més i, de fet, l'Ali tampoc hauria estat capaç de suportar-ho. I no li retreia. A ell mateix li havia anat ben just i ara notava la tensió acumulada a les cames balbes i les mans encara li tremolaven. Pensava, això sí, que el viatge li serviria per rebaixar aquell estat de nervis. Sempre li havia agradat conduir de nit, per això havia decidit marxar a aquella hora i travessar les planures del Midwest deixant que l'olor del blat a punt de segar penetrés amb la fresca dins el cotxe.

Mentre rodava per les rectes inacabables de la 66, il·luminat tan sols pels neons ocasionals d'algun club i sentint la trompeta solitària i rogallosa de Miles Davis, li venien al cap fragments del que havia passat. Es veia amb el bat de beisbol als dits, el cap d'en Doc esberlat, els esquitxos de sang damunt el terra de fusta del porxo i la cara ensangonada d'en Tom. Se li esborronava la pell. Quan tot hagués acabat, després d'haver-lo enterrat, tornaria a casa i s'abraçaria a l'Ali. Tenia tantes ganes d'abraçar-la, a ella i a en Tom, pobre, tan petit, se l'estimava tant... Quan estigués curat se n'anirien tots tres a la cabana de fusta que llogaven sovint, al peu del llac on anaven a pescar. A en Tom i a l'Ali els encanta pescar i a en Doc també li agradava anar-hi. Potser així podrien començar a oblidar-ho tot. En Sam va obrir la guantera i va treure una petaca de bourbon, va fer un glop, després un altre i la va tornar a guardar. Quan va tornar la vista a la carretera va veure l'agent de frontera a poca distància indicant-li que s'aturés. Gairebé estava a punt de creuar l'estat, però no havia pensat que se'l podia trobar; això podia suposar un entrebanc. Aturà el cotxe al costat del policia i va abaixar la finestra. —Bonica nit, tan estrellada— va dir.

—Bona nit, la documentació del vehicle i el permís de conduir, sisplau — li va demanar l'agent. Era un xicot jove, amb aquella mirada vacil·lant de qui està aprenent l'ofici, això el feia més primmirat amb

el protocol i, d'alguna manera, també més perillós, va pensar Sam. —Li fa res baixar i obrir el portaequipatges?— va dir el jove agent marcant una passa enrere.

Amb la sang a punt de glaçar-se, Sam va baixar del cotxe i es dirigí cap a la part posterior.

—Obri.— indicà l'agent que enfocava el pany amb una llanterna.

Sam va repassar mentalment, a velocitat de vertigen, tots els fets ocorreguts les darreres hores, com un malson. Al final va obrir el maleter i, quan ja es podia veure el vímet brut del bagul, va sentir un esvalot de motors darrera seu. L'agent li va posar la mà damunt l'espatlla i l'aturà.

—Tant se val, deixi-ho estar, serà millor que marxi.— va dir girant-se enrere.

En Sam, perplex, va tancar el maleter i entrà al cotxe tan ràpid com va poder; llavors va veure l'origen de tant rebombori; una colla de motoristes, amb les seves caçadores de pell, les seves grenyes i les seves Harleys s'acabava d'aturar. Mentre marxava fitant pel retrovisor va pensar en la sort que havia tingut. Dos glops més de bourbon van servir per reconfortar-lo; això i el rètol de Benvinguts a Missouri.

En Doc era el seu millor amic; ningú com ell entenia el valor de l'amistat, era dels que hi són quan hi han de ser, encara que sembla que no hi siguin, sempre fermes i lleials. Doc sempre sabia l'estat d'ànim d'en Sam, no calia que digués res. Sense paraules, Doc feia feliç en Sam amb gestos i amb fets, i en Sam sabia correspondre'l. Ara era incapaç de treure's del cap la violència amb què l'havia matat; no s'hauria cregut mai capaç de fer una cosa semblant, i menys amb tanta fúria. La ràbia que sentia era pel que havia fet en Doc, però també pel que havia fet ell i se li barrejaven els sentiments de tal manera que creia que es tornaria boig. Ara li venia al pensament en Doc, ara en Tom. Si en Doc no hagués ferit en Tom, si no li hagués desgraciat la cara d'aquella manera, no l'hauria matat, però què podia fer sinó. Estava terriblement empenyat, en Tom només és un nen. Quin horror! Tenia tantes contradiccions dintre seu.

Faltaven poques milles per arribar al turó on havia decidit enterrar en Doc i semblava que l'albada no volgués arribar, com si la retingués una mena de dol. Potser perquè aquestes coses sempre es fan emparades per la foscor. En Sam s'aturà a pocs metres del roure que tantes vegades els havia protegit i no va poder evitar les llàgrimes al contemplar-lo. S'assegué en una de les robustes arrels que sobresortien als seus peus i va esperar que els primers rajos de sol encenguessin de color daurat el mar de blat que l'envoltava. Quan va tenir prou claror es posà a cavar entre les arrels fins que va tenir un clot prou gran per encabir el cos. Va haver de fer un bon forat, en Doc era gros, un Pastor alemany de dimensions considerables; era un bon gos, amb una conducta admirable fins que se li va girar el cervell i li va queixalar la cara a en Tom. *

Senyeres

Collet de Guirló / Plaça Timbaler del Bruc / Parc Torrent de l'illa

El Bruc

Ramon Serra Llacuna

Monument al Timbaler del Bruc

Des de 1892, any de la primera commemoració celebrada de les batalles del Bruc, en què el poble del Bruc, els sometents de diverses poblacions veïnes i tropes d'exèrcit derrotaren als francesos el 6 i 14 juny de 1808, el sometent del Bruc recollí aportacions per aixecar un monument en memòria d'aquella gesta, capitanejada, segons la tradició, per Isidre Llussà i Casanoves, natural de Santpedor.

La comissió, no havent reunit els diners necessaris per aixecar el monument l'any del primer centenari de les batalles, veié com el 1911, per decisió de la junta de vocals del sometent d'Igualada, s'erigia al monestir de Montserrat un grup escultòric als herois del Bruc, obra de Josep Campeny i Santamaria, obra que fou destruïda durant la guerra civil de 1936.

Finalment, el 1952 s'inaugurava al Bruc un monument al timbaler obra de Frederic Marés. En aquesta inauguració, sobre el pedestal de pedra s'instal·là provisionalment una figura del timbaler feta de guix. El 1953 es traslladà des de les pedreres de Sant Vicenç de Castellet fins al taller que Frederic Marés tenia a Barcelona un bloc de 55 tones, per tal de realitzar l'escultura en pedra. El 10 de juliol de 1954 s'instal·lava la definitiva escultura del timbaler, de 4,80 metres d'alçada, substituint la de guix. El 1960 es procedí a traslladar l'escultura del seu antic emplaçament a l'actual. www.festacatalunya.cat *

Transports

ALSA

Telèfon: 902 42 22 42
Web: www.alsa.es

Calaf - Igualada			
Calaf	Copons	Igualada	Barcelona
08:14 h	08:27 h	08:38 h	09:45 h
18:20 h	18:36 h	18:54 h	20:00 h
Igualada - Calaf			
Barcelona	Igualada	Copons	Calaf
07:30 h	08:27 h	08:48 h	09:01 h
15:00 h	15:57 h	16:18 h	16:31 h

Hispano Igualadina - Monbus

Telèfon: 902 29 29 00
Web: www.igualadina.com

De dilluns a divendres					
Calaf - Igualada					
Calaf	Copons	Igualada C.	Igualada E.		
06:40 h	06:50 h	07:13 h	07:15 h		
10:30 h	10:45 h	10:58 h	11:00 h		
13:45 h	14:00 h	14:13 h	14:30 h		
Igualada - Calaf					
Igualada E.	Igualada H.	Copons	Calaf		
09:30 h	09:34 h	09:47 h	9:57 h		
11:15 h		11:32 h	11:42 h		
18:00 h		18:17 h	18:27 h		
Dissabtes					
Calaf - Igualada					
Calaf	Copons	Igualada C.	Igualada E.		
8:00 h	8:15 h	8:33 h	8:35 h		
15:15 h	15:27 h	15:38 h	15:40 h		
Igualada - Calaf					
Igualada C.	Igualada E.	Av. Barcelona	Igualada H	Copons	Calaf
12:00 h	12:10 h	12:12 h	12:14 h	12:27 h	12:37h
	18:45 h			19:15 h	19:30h

Taxis

Parades a Igualada: Passeig Verdaguer, s/n
Servei Taxi 24 hores: Ricard Tomas, Tel. 609 47 82 19

No callis, mulla't i digues-hi la teva!
Opinió, retalls d'història, actualitat, esports...
I ara ens ho pots enviar per correu electrònic:
camiral@copons.net

Horari atenció públic ajuntament
de dilluns a divendres de 9 h. a 13 h.
dijous tancat

www.copons.net

Menú migdia

Servei de menú diari
L'Ajuntament de Copons inicia el servei de menú migdia per a qualsevol persona resident al poble. Aquest servei està pensat, principalment, per a les persones amb la seva autonomia limitada, encara que tothom pot fer-ne ús.
Per més informació dirigir-se a l'ajuntament.

Telèfons d'interès

Ajuntament de Copons info@copons.net	93 809 00 00
Consultori Mèdic	93 809 01 50
Assistent Social	93 809 08 80
Servei de Podologia: Judit Muns	637 94 38 76
Àrea Sanitària Rural	93 805 38 18
Associació Defensa Forestal	93 809 00 00
Bombers (emergències)	112
Ambulàncies i Emergències Mèdiques	061
Mossos d'Esquadra (emergències trànsit)	088
Mossos d'Esquadra (Igualada)	93 875 98 40
Protecció Civil Igualada	93 803 12 34
Repsol Butano	93 803 15 17
Avaries gas / Insmagas	901 12 12 12
Fecsa	900 77 00 77
Aigües de Rigat	93 803 14 83
Telefònica Avaries	1002
Antena col·lectiva	616 52 23 13
Correus	93 869 85 94
Oficina Consorci Turisme Alta Anoia	93 868 03 66
Escola	93 809 01 42
Bàscula pública	647 36 42 76
Bibliobús Montserrat b.Montserrat@diba.es	616 98 83 52

Demana el teu DVD

RECOPILATORI DE LES ENTREVISTES DEL GRUP MOTOR MEMORAL

Contacte:
info@copons.net T.93 80 90 000

5€

Camí Ral

27

CEDDES PER L'ARXIU MEMORAL

